

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

وَالْمَرْثِيَّةُ كَرَّمَتْ عَلَى الْوَجْهِ الْمَأْدُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرَّمَتْ وَمَا أَقْبَلَاهُ إِلَّا بِدِيَارِهَا
وَمِنْ رِجَالِهِ شَيْخٌ بِطَرَسِ كُورٍ دُوْنَهُ هَتْ دَرِانِ زَابَابِ خُدَائِسْ مَرْكَزِ دَسْتِغَاوَرِ كِي كَشْتِ بِمَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
صَارَ حَالُهَا لَا يَكُنْ فَنَلَمَّا أَرَقَعَ بِأَذْنِ اللَّهِ وَبِالْوَجْهِ الشَّرُّ وَرَمَّ بِحَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ الدَّمُ السَّقَمُ
كَرْدِ مِدْ حَالِ بَرِي بِكَ كَسْنِ أَنْ تَنْ شَهْتِ بَكْمَنْدَاوَرِ أَنْ طَرِيقِ شَرْعِ بِطُورِي كَرْدِ مَادَرِانِ جَانِزِ مَنَافِ
وَمَعَ ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ فَكَيْلُ هَذَا وَخَيْرُ امْرِئٍ ذَلِكُ عَيْنِ التَّعْطِيلِ لَا مَرَّ اللَّهُ وَأَمَّا حَالِيَةُ الْفَتَلِ
وَبَادِرِ نَامِ مَدِيسِ حَالِ كَرْدِ نِانِ وَحَرَامِ كَرْدِ نِانِ بِيْضِ نَظِيمِ بِرِاسِي كَحْمِ خُدَائِسْ تَانِ فَرِ قَسَلِ
فَتَعَاظَمَ وَهَيْئَةً لَكِنْ الْكُلُّ مَقْتُولُ اللَّهِ سَوَاءٌ كَانَ بِدِيَارِهَا أَوْ بِدِيَارِ غَيْرِهَا
بِسِ مَخَاطَلِ بِيْضِ مَهِي چَرَكِ مِهْدِ الْكَشْتِ خُدَاوَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ بَرِ
مَا كُنْتَ حَقَّ أَفْهَامُ لَا مَوْتَ عِنْدَنَا إِلَّا بِأَذْنِ اللَّهِ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى اللَّهُ يَتَوَقَّى الْأَكْفَرُ
بِيْزِ بَرِ كَرْمِي خُودِ چِ بِيْضِ مَرْكَزِ مَادِرِ كُورِ بِرِ دَسْتِغَاوَرِ خُدَاوَرِ خُدَاوَرِ خُدَاوَرِ
حِينَ مَوْتِهَا وَلَدَتْ لَكَ جَمْعَ أَهْلِ الشَّنَةِ وَبِالْحَاكِمَةِ عَلَى أَنَّ الْقَتْلَ مَيْتٌ لِأَحْلِيهِ وَاللَّهُ اعْلَمُ
نَزْدِ بَرِ كَسْتِ تَانِ وَبَرِاسِي هِنِ تَانِ كَرْدِ مَادَرِانِ مَتِ وَبَاعَتْ بِرِ كَسْتِ مَقْتُولِ مَرْوَمِ بِسَبِيلِ خُودِ وَاللَّهُ اعْلَمُ
وَمَا وَقَعَ فِي الْبَيْضِ وَرِي وَغَيْرِهَا مِنَ الْفَارِسِ الْأَعْمَقِ أَلَوْ أَوْ مَا أَهْلُ بِهِ لَعَلَّ اللَّهُ أَكْثَرُ
وَإِنْ تَوَقَّعَ شَدِيدِ دَرِ بِيْضِ دَوْرِ نِانِ زَابَابِ خُدَائِسْ مَرْكَزِ دَسْتِغَاوَرِ كِي كَشْتِ بِمَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
الْقَتْلُ بِهِ عِنْدَ نَحْنِ لِلْمَدِينَةِ مَيْتِي عَلَى أَجْرِي عَادَةِ الشُّرَكَاءِ فِي ذَلِكَ الرِّمَانِ وَلَكِنَّا
أَوْرَازِ تَانِ نَزْدِ بَرِ كَسْتِجِ اِدِرِاسِي بَتِ بَرِاسِي مَتِ بِرِ جَارِي بِرِ نِانِ عَادَةِ شُرَكَاءِ دَرِانِ مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
أَكْثَرُ قُرْآنِي الْفَارِسِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمَ عَزِيزِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَيَكُنْ مَا قَصِدُ بِدِيَارِهَا
فَرَقِ كَرْدِ مَدِيسِ نِانِ قَدِيمِ بِيْضِ تَانِ خُدَاوَرِ زَكَرْدِ مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ كِي كَشْتِ بِمَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
الْقَرَبُ إِلَى عَزِيزِ اللَّهِ لَكِنْ مُشْرِكِي ذَلِكَ الرِّمَانِ كَانُوا مُحْلَصِينَ فِي الْكُفْرِ كَانُوا
نَزْدِ بَرِ كَسْتِجِ اِدِرِاسِي بِرِ جَارِي بِرِ نِانِ عَادَةِ شُرَكَاءِ دَرِانِ مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
لَا أَقْصِدُ بِالْقَرَبِ بِرِ جَارِي بِرِ نِانِ عَادَةِ شُرَكَاءِ دَرِانِ مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
وَبَيْنَكُمُ قَدِ مِيكَرْدِ قَرَبِ رَاغِبِ جَانِزِ بَسُوِيْ غَيْرِ خُدَاوَرِ كَرْدِ مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ
مَادِرِ دَسْتِغَاوَرِ

[illegible]

التبرکات من غیر کی السیطان و غیر طاعتی الذی فیہ کفر اسلام فیقصد ان التبرکات
 غیر بخلاف ستمه کان مسلمان پس تحقیق ایشان ازین میکنند بیان کفر و اسلام پس منکرند تفرقات
 بالذکر ان غیر الله ویدکر کون اسم الله علیه ووقت الذی کما اول کفر صبیح و کما اول
 سبب بخوبی غیر زیاد و میکنند نام نذران وقت ذبح پس ال کفر است مزید و دوم کفر
 حق الله صلی و الاسلام و کما و ایقودون ان لا طیر و لا بحر الا خدا سوء کان الله
 کرمه و اوصرت سلامت و بود و ایضا باید بداند که نیست ای برای حق کردن کرین بر است که بنشیند
 از غیر الله و کما یخبر فی هذا العادة ان رما نیا ایضا و کما یخبرون ان لا نایا بح
 و برای غیر نذران التبرکات شد و بنیان فاخته سینا تا بر پس تحقیق ایشان منکر میکنند که تحقیق الله و کما
 بقوله لا جیل السید ایچکدین و ملا سوء ذکر و اسم الله علیه غنیه امیر الشکون
 که و برای سید امیر کبیر شایا بر است که ذکر کنند نام نذران بر وی نزد یک کنند ایندین کار
 او که و اما وقع فی الحداية و یکره ان یکلم مع اسم الله تعالی سبیا اخر و هو ان یقول
 یا و یخبر واقع شده است و در باید و کرده است که ذکر کند نام نذران برای چیزی دیگر و یا و یخبر که
 عند الذبح ایچکدین غنیه فلان و هذا نکت مسلک احدی ان یدکر موصولا لا معطوف
 وقت ذبح کردن خدا ابرار کن از خون و این سلسله اند یکے اگر ذکر کند بطریق اتمان عطف
 فکرة و لا یمکن الذبح و هو المراد بها قال و یطهره ان یقال بسم الله علی رسول
 پس کرده میشود و حرام نمی شود و بعد از دست بچینت و نایا بر است که گفته شود بسم الله رسول الله
 لان الشکر کم و یجد الذکرین الذبح و ایضا الله لا یکره الذبح فی غیر الله و فی حق الله فی حق
 چرا که البته شکر است از نذران ذبح واقع برای غیر خدا اگر کسی که بدست بچینت و بعد از نذران
 یطهره و الشکر و التسمية ان یدکر موصولا علی وجه العطف و الشکره بان یقول
 بصوت مرام و دوم است که ذکر کند بطریق وصل بر طریق عطف و شکر است این طور که بگوید
 بسم الله و انیم فلان او یقول بسم الله و فلان او بسم الله و محمد رسول الله
 بسم الله و اسم فلان بگوید بسم الله و فلان بسم الله و محمد رسول الله

۱۲
 و غیر طاعتی الذی فیہ کفر اسلام
 و غیر بخلاف ستمه کان مسلمان
 و تحقیق ایشان ازین میکنند بیان
 کفر و اسلام پس منکرند تفرقات
 بالذکر ان غیر الله ویدکر کون
 اسم الله علیه ووقت الذی کما
 اول کفر صبیح و کما اول
 سبب بخوبی غیر زیاد و میکنند
 نام نذران وقت ذبح پس ال کفر
 است مزید و دوم کفر حق الله
 صلی و الاسلام و کما و ایقودون
 ان لا طیر و لا بحر الا خدا سوء
 کان الله کرمه و اوصرت سلامت
 و بود و ایضا باید بداند که
 نیست ای برای حق کردن کرین
 بر است که بنشیند از غیر الله
 و کما یخبر فی هذا العادة ان
 رما نیا ایضا و کما یخبرون ان
 لا نایا بح و برای غیر نذران
 التبرکات شد و بنیان فاخته
 سینا تا بر پس تحقیق ایشان
 منکر میکنند که تحقیق الله
 و کما بقوله لا جیل السید ایچکدین
 و ملا سوء ذکر و اسم الله
 علیه غنیه امیر الشکون که و
 برای سید امیر کبیر شایا بر
 است که ذکر کنند نام نذران
 بر وی نزد یک کنند ایندین
 کار او که و اما وقع فی
 الحداية و یکره ان یکلم مع
 اسم الله تعالی سبیا اخر و هو
 ان یقول یا و یخبر واقع شده
 است و در باید و کرده است که
 ذکر کند نام نذران برای چیزی
 دیگر و یا و یخبر که عند الذبح
 ایچکدین غنیه فلان و هذا
 نکت مسلک احدی ان یدکر
 موصولا لا معطوف وقت ذبح
 کردن خدا ابرار کن از خون و
 این سلسله اند یکے اگر ذکر
 کند بطریق اتمان عطف فکرة
 و لا یمکن الذبح و هو المراد
 بها قال و یطهره ان یقال
 بسم الله علی رسول پس کرده
 میشود و حرام نمی شود و بعد
 از دست بچینت و نایا بر است
 که گفته شود بسم الله رسول
 الله لان الشکر کم و یجد
 الذکرین الذبح و ایضا الله
 لا یکره الذبح فی غیر الله و
 فی حق الله فی حق الله
 چرا که البته شکر است از نذران
 ذبح واقع برای غیر خدا اگر
 کسی که بدست بچینت و بعد از
 نذران یطهره و الشکر و
 التسمية ان یدکر موصولا
 علی وجه العطف و الشکره
 بان یقول بصوت مرام و دوم
 است که ذکر کند بطریق وصل
 بر طریق عطف و شکر است این
 طور که بگوید بسم الله و
 انیم فلان او یقول بسم الله
 و فلان او بسم الله و محمد
 رسول الله بسم الله و اسم
 فلان بگوید بسم الله و فلان
 بسم الله و محمد رسول الله

الشیخ الی الخیر العلوی وایضا شیخی علی عدم الفرق بین الذکر الخیر الذی وضع صاحب الحدیث
 یت آنر سسل ویز سستی بریزن کردن میان ذکر ناس که خدا دهت صاحب حدیث
 مسئلة فيه ویک ما فیضایه الفرق الی صیر الله الذی وضعنا السیلة فيه واین هذان ذک
 مسئلة ودران و میان چیزی که مقصود باشد و تقریبی غیر ذک که بنا بر اسماء و دران و یکسانین نازان
 که جواب منزه که عبد العزیز قدس سره العزیز جوابی از مفتی عبد الحکیم چالی حرم
 تمام شد جوابی مولانا شاه عبد العزیز قدس سره العزیز

مستضمن اعترافات و طرز طعن و انانیت علیه العبد المذنب و ملوک قیاس
کار و غیره در صورت مذکور و ملال است و خود را آن بر پیشانی و سر و دست و پا و تن و
چهار گوش و اندام در حق سید عالم کبر و غیره آمنا نبوت چلما و اکتفا بالکتاب و تعقله
بما کر آن عادت و رنج کردن کار و سید احمد کبر و غیر آن با نبوت ملت کار و خود را آن از قرآن و حدیث
تعالی نگهوار و اذکر اسم الله علیه ان کلمه یا ایاکم مؤمنین و ما لکم الا انما کما و ما اذکر
تعالی است پس خود را از آنچه ذکر کرده اند نامند و از هر کس که سید امتیاز این آرد و آن در دست نهاد و از هر کس که
اسم الله علیه و قد فصل لکم ما حرر علیکم لانه عام و قد خصص منه البعض و هو
نام خدا و در حق حال آن کس منسب آن کرده پس از این چه در این است و از هر کس که سید امتیاز این آرد و آن در دست نهاد و از هر کس که
النسبة و الدم و لحم و عذیر و ما اهل لغیر الله به و الخيفة و الموقفة و المردیه و النطق
مردار است و خون و گوشت و کواختر و یاد کرده شود نام خدا و در هر چه که در آن و از هر کس که سید امتیاز این آرد و آن در دست نهاد و از هر کس که

[illegible]

مجلس شورای ملی

الشَّعْبُ إِلَى خَيْرِ اللَّهِ وَقَدْ عَرَفْتَ أَفْكَالَ الْبَيْتِ دَلِيلَهُ فِيهِ أَوْ فِي قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 بَيْتِهِ مِنْكُمْ يَرْجُوا رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِمْ وَفِي ذَلِكَ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 بِهَذَا تَعْلِيْقُ اللَّهِ لَا عَيْدَ وَلَا كَلَامَ عَلَيْهِمْ مِنْ تَحْقِيقٍ مَعْنَاهُ مَقْبُولٌ وَإِنَّ اللَّهَ الْوَقِيقُ وَالْمَقْبُولُ
 فِي بَيْتِهِ مِنْكُمْ يَرْجُوا رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِمْ وَفِي ذَلِكَ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 الْخُصَائِرُ أَنْ جَعَلَهُ فِي الْقَفَا وَالْقَفَا سِيدُ رَفْعِ الصُّلُوكِ عِنْدَ الدُّعَاءِ بِاسْمِهِ عَزَّ وَجَلَّ
 خُصَائِرُ كَمَنْ سَمِعَ سَمْعًا وَفَسَّرَ بِهَا بَدَلُ كَرْدُونَ أَوَّلَ تَرْكِ كَيْفَ كَرْدُونَ فِيهِ فَرِيدَ بَارِئِ كَرْدُونَ
 الْفَارِصَةُ أَوْ كَيْفَ كَرْدُونَ فِي خَيْفَةِ وَالشَّافِعِي وَمَا كَلَامُ رَجَاءِ الصُّلُوحِ وَأَهْلُ
 غَيْرِ بَيْتِهِ بِاسْمِهِ يَرْجُوا رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِمْ وَفِي ذَلِكَ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 بِهَذَا تَعْلِيْقُ اللَّهِ لَا عَيْدَ وَلَا كَلَامَ عَلَيْهِمْ مِنْ تَحْقِيقٍ مَعْنَاهُ مَقْبُولٌ وَإِنَّ اللَّهَ الْوَقِيقُ وَالْمَقْبُولُ
 فِي بَيْتِهِ مِنْكُمْ يَرْجُوا رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِمْ وَفِي ذَلِكَ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ
 الْخُصَائِرُ أَنْ جَعَلَهُ فِي الْقَفَا وَالْقَفَا سِيدُ رَفْعِ الصُّلُوكِ عِنْدَ الدُّعَاءِ بِاسْمِهِ عَزَّ وَجَلَّ
 خُصَائِرُ كَمَنْ سَمِعَ سَمْعًا وَفَسَّرَ بِهَا بَدَلُ كَرْدُونَ أَوَّلَ تَرْكِ كَيْفَ كَرْدُونَ فِيهِ فَرِيدَ بَارِئِ كَرْدُونَ
 الْفَارِصَةُ أَوْ كَيْفَ كَرْدُونَ فِي خَيْفَةِ وَالشَّافِعِي وَمَا كَلَامُ رَجَاءِ الصُّلُوحِ وَأَهْلُ
 غَيْرِ بَيْتِهِ بِاسْمِهِ يَرْجُوا رَحْمَةً مِنْ رَبِّهِمْ وَفِي ذَلِكَ آيَاتٌ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

۱۴
دیو کسم و قدس
نصف قدس
و اماں بے غار
تو رہا کس
عہ ای سنے
غیر اہل و غیر
خیر و بد
اقترب ہے
غیر اہل و غیر
ای لا عیا
سکھ

و غیرها و معنی ما اهل به لغیر الله تعالی علیه تعزیر است و الله تعالی
 در این برپا می آید، اهل به لغیر است اینست که اگر در شود بر دس بهیسه نام خدا
 زبرد نیست که لغیر و غیره که در عبارت بیجاوی است راجع است بهی یا که عبارت از
 است و زیاده که در صاحب بیجاوی بر عبارت تفسیر کلمات لغت عند وجهه را برای بیان
 است که استفاد از این باب پس لغت عند وجهه بدل از بهی یا عطف بیان و اسرار و محسوس
 فی قوله نعم متعلق است بر فتح و علی بد اسنی فی الصوت نعم لکنه ذکر کرده شود اسم بم و پیش
 مدعی بر این تفسیر اگر اشی و کتاب اللغه تاج بهی است و غیر آن بر و بهی ما اهل به لغیر الله
 آواز کرده شود و لغیر اسم در وقت فتح اینی ترجمه پس می آید که بهی چنین خواهد شد که مرام
 ذبحه که آواز بلند کرده شود بنام غیر اسم در وقت فتح آن و لایه اعطت معنی الایه
 علی ما قاله البیضاوی و محسنه مطابقا للتغاییر و اللغه عرفت ان ما کتبها
 بنابر آنچه گفت او را بیجاوی و معنی او در مالیک مروانی است بهی لغیر است بهی لغیر است بهی لغیر
 احفظ الحکمت عبد الغزیز الذهلوی فی تفسیر عند قوله تعالی ما اهل به لغیر الله
 عاقل حدیث عبد العزیز مدلس در تفسیر خود نیز در قول او است و اهل به لغیر
 و قائل به حرمت جافری که شبهه و منسوب کرده شود برای عیسه خدا تعالی
 عند تفسیر و مخالفه للتغاییر و اللغه و کسب فی الاذکار فی لا غیر و منشیاء غلط
 رد در شریعت برای لغیر او است و سیاه کردن در قیاس سرای آن و منشیاء غلط
 حمل الذکر فی قوله تعالی لغیر الله علی التعلیل و التعلیل و الاخصاص و هو
 من کردن و همست در قول تاج لغیر است بهی است بهی است و اخصاص و او
 سقوط بل هی معقول و اهل حکام و کلامه الله اذا کان الامر للتعلیل و الاخصاص
 بهی است فی هر گز آن که لغیر است بهی است بهی است بهی است بهی است بهی است
 لغیر مان لا یكون حراما ماد لم یغیر الله اسم عیسا الله مع الله حرام کما فی الحدایه
 لازم می آید که نباشد مرام آنچه نزع کرده شود بزرگ نام غیر خدا و جوهر که انبیا و اولاد است بخلاف در

[illegible]

و دیگر امور مباحه و نجس میگرد علال است و الاحرام جواب بخلاف کتاب است
لأن النتيجة المذكورة لا تقرب إلى الله بالمعنى الذي أنفق عليه العلماء وكان الوجه المذكور
بجنت و غیر مذکور است بقرب سببی نه آن سنی که اتفاق کرده بر آن فقها و محققان است
و الوجه الثاني و الاصل الثاني كما اهل العلم بالله بالمعنى الذي أنفق عليه العلماء و كان الوجه المذكور
و دیگر است که اگر مباح هر آنست که در حدیثی است که آن سنی که تفسیر کرده است آن را محبت می کند

الحق يا حاكم الحق بالكل وما امتك ذلك الخيب حيث قال قال في الغفر
قلت يكي مسكت بهم وانجد ديل كرت ان مجيب بايكه كفت كفت در تنه

النَّبِيُّ يُرَى فِي سَحَابٍ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ بَيْتِهِ يَخْلُقُ اللَّهُ فَاِنَّ الْعُلَمَاءَ لَوَانِ مُسْلِمِينَ

[illegible]

فما نحن ذوو لأن الملك كوارني هذا التعذيب من ماله ما قصد يد بجزء التعذيب إلى غير
لذا فلهذا كان من غير محتمل ذكره في غير حرم ما نزلت كونه قد كرهه فيه أن تعذب بغير

اللَّهُ وَلِهَذَا الدَّرَجَةُ لَيْسَتْ كَذَلِكَ كَمَا مَحَرَّرَ وَأَمَّا ذَلِكَ أَرَادَهُ عِبَارَةً اللَّهُ الْمُتَعَدِّدُ
خُذُوا مِنْ زِينَتِكُمْ فَإِنَّكُمْ لَتَكُونُونَ رَاكِبِينَ

سفر حج تشریح الایضاح در حج بقدم اکرم و تشریح کواحد الطلوع و غیره که اهل به
شهر توبه الانبیا در بیوم که در آمدن ایر مانند آن ش کی از بزرگان و عام و غیره و غیره و غیره و غیره

بسم الله الرحمن الرحيم

يُعَذِّبُ اللَّهُ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وَلَوْ ذَكَرَ الضَّعِيفُ لَا يَجُزُّ لَهُ سِتَّةُ أَنْحِيلٍ
 برای خیزند اگر چه ذکر کدام مدعی تعالی را ببرد و اگر هیچ کرد برای همان حرام می شود زیرا که تحقیق نه است
 عَلَيْهِ السَّلَامُ وَذَكَرَ اسْمُ الضَّعِيفِ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَنَّهُ إِنْ قَدَّمَ كَلِمَاتِهَا
 علیه السلام و بزرگی کردن همان بزرگی کردن خدا تعالی است فارقی است که تحقیق اگر بین کرد و چه را که بزرگی
 كَانَ الذَّخِيرَةُ وَالْمُنْعَةُ لِلضَّعِيفِ أَوَّلُ لَوَيْمَةٍ أَوْ لَوَيْمَةٍ وَإِنْ كَرِهَتْهَا كَلِمَاتُهَا
 باشد درج برای نفس بر همان برای و میله برای با فاعله بخار و بگویند که آن را بفرموده و دفع کرد
 لَعْنَةُ كَانَتْ لَعْنَةُ اللَّهِ فَخَرُّهُ وَهَلْ يَكْفُرُ فَوَلَدَ بَرَّانِيَةً وَسَمِيحٌ وَهَبَانِيَّةٌ فَلَمَّا
 برای غیری باشد برای یکی غیر از این شود و آیا کافر شود و دو قولند بزرگ و شرح و بیانیه کویم و
 فِي صَبْلِ الشَّيْءِ أَنَّهُ بَكْرَةٌ وَلَا يَكْفُرُ لَا لَأَنَّهُ لَيْسَ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَقْرُبُ إِلَى الْأَدْرِ
 در کتاب میباید است تحقیق کرده میشود و کافر نشود و تحقیق باید که کسی که بگوید یا بگوید و تقریب بگوید
 بِهَذَا الْخَبَرِ فِي شَرْحِ الْأَوْهَابِيَّةِ عَنِ الذَّخِيرَةِ وَنُظْمَةٍ فَقَالَ وَقَوْلُهُ جَمْعٌ هُوَ قَالَ
 این فرج و مانند است در شرح و بیانیه از ذخیره و نظم کرده و این گفت و فاعل آن جمیع آنهاست
 كَارِيَةً وَفَضْلٌ وَاسْتَعْمِلَ لَيْسَ يَكْفُرُ بِشَيْءٍ لِأَنَّهُ كَلَامُهُ فِي التَّعَرُّفِ إِلَى عَذَابِ اللَّهِ كَمَا
 که کفرست و امام فضل اسمعیلی گفته اند آخرش تحقیق کلام و در مقام تقریب نبوی غیر از آنجا که
 يُبَادِي عَلَيْهِ قَوْلُهُ وَالْفَارِقُ أَنَّهُ وَقَوْلُهُ لَا لَأَنَّهُ لَيْسَ بِالْمُسْلِمِ أَنَّهُ يَقْرُبُ إِلَى الْأَدْرِ
 نه میکند بر روی تو شش و الفارق آنجاست و تو شش را لایستی لفظ بسم الله تقریب الی الادری
 بِهَذَا الْخَبَرِ وَالْأَقْدَمُ أَمْسَرُ مِنْ أَمْرٍ بِمَا هُوَ بِشَيْءٍ بِسَبَبِ مَا هُوَ بِشَيْءٍ بِسَبَبِ مَا هُوَ بِشَيْءٍ
 اینست الخمسه

عِنْدَ ذَلِكَ لَيْسَ لِيْجِبَ إِضْرَافُ لَعْنَتِكَ عَلَيَّ مِنْ عِبَارَةِ الذَّخِيرَةِ أَنَّ كَوْنَهُ لِيْجِبَ لِلضَّعِيفِ
 نزد آن میباید نیز و شاید که نفس از عبارت در مختار اینکه تحقیق بودن بجهت برای همان
 وَالْوَلِيَّةُ وَالْأَعْرَاسُ وَالرَّجْمُ لِلنَّجِيَّةِ الْقَضَابِ حَلَالٌ إِنَّمَا هُوَ أَهْلُهَا حَيْثُ لَا يَكْفُرُ
 و ولیمه و عرسمها و تجارت مانند بجهت قضاب حلال بخران نیست که تحقیق اینها و بجهت برای همان

[illegible]

البصائر وغيره من التفسيرات فقرأوا وما أهل به لعبد الله أي ما رفع الصوت
تفسير بنیادی و غیر آن از تفسیر ما که چنین است انسان گفتند بنی آنچه بلند کرده و متولد و آواز

به عند ذبحه للصبر یعنی علی جری عاده الشریکین في ذلك الزمان ولما لم يقرؤا
برای نزدیکی سخن برای بت پس بتی است بر جادوین و بت شرکان در آن زمان و بر این سخن نکرده

في التفسير القويم بين ما ذكر اسم علي عليه السلام ما قصد به وجه التقرب
در تفسیر قدیم میان آنچه ذکر کرده شما هم غیر خدا بروی و میان آنچه قصد کرده شما هم غیر نزدیکی است

صلى الله لان مشركي ذلك الزمان كانوا مختلطين في الكفر وكانوا اذا اصدوا
غیر خدا چه البته شدگان آن زمان بودند خالص در کفر و بودند و بنیکه قصد میکردند

التقرب بداعيهم الى غير الله ذكر واعلموا عند الله اسم ذلك العبد الخ
نزدیکی را بدایه جادوئی بس غیر خدا ذکر میکردند بران نزدیکی نام آن غیر را بخلاف

مشركي المسلمين قالوا مختلطين بين الكفر والاسلام يقصدوا التقرب بالداعي الى
شرکان مسلمانان پس سخن ایشان اینست یکدیگر میان کفر و اسلام پس قصد میکنند تقرب را بسبب دایه

غير الله ويذكرون اسم الله عليهم وقت الذبح فالاول كفر صريح والتاني كفر
غیر خدا و ذکر میکنند نام خدا را بران وقت ذبح پس اول کفر صریح است و دوم کفر است که شمشیر

صلى الله الاسلام وكانوا يعتقدون ان لا طير ولا حيوان الا هذا سواء كان الذبح لله او
سورت اسلام است و بودند که عقاید بداشتند اینکه نیست برای بوی که بر این بر است و باشند و بر خدا

يعني الله وقد ذكر في هذه العادة في رسالتنا ايضا قاله الله سبحانه ان فلا تذكرو
برای غیر خدا البته جاری شده است این عادت در زمانه ما نیز پس تحقیق ایشان شبه میکنند که تحقیق همان میکنند

سبحوا لاجل السيد احمد كبر مثلاً سواء ذكروا اسم الله عليه عند ذبح
کار را برای سبده احمد کبیر مثلاً برابر است که ذکر کنند نام خدا را روی نزدیکی است

المسلمين ان لا يكون كتاب ربنا هو الذي نزل في مقابلة المشركين والمسلمين
کار و باز چه سخن کتاب پروردگار کتابت که نازل شده در مقابل شرکان و مسلمانان

که معطوفه افترکه ولا یخرج الذیجه وهو اگر ادعیا کمال و نظیره ان یقال فی سوره الله محمد رسول
نه بعد عطف پس کرده میشود و مرام می شود و خبر او را در است یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

الله لکن الشریکه کم یوجد فلم یکن الذیجه و افعاله الا الله یکره لوجوه القرآن صغره فی صواب
بعد چه تحقیق شرک یافته شد پس تشدید واقع برای غیر خدا که اگر تحقیق کرده میشود و وجهی که بزرگوار و

بصغره الحشرم و التثانیة ان یکذبوا صولاً علی وجه العطف و الشریکه بان یقول
بیسوت مرام و بیوت و ذم که ذکر کند بطور و صل بر طریق عطف خسته شرک این طور که بگوید

بسم الله و استغفره فان اویقول بسم الله و فلا ین ابرسم الله و محمد رسول الله یکثر
ارج بسم الله و ابرسم فلان یا بگوید بسم الله و ابرسم الله و محمد رسول الله یکثر

الدال فحرم الذیجه لانه اهل به لعن الله و التثانیة ان یقول معطوفه علیه صغره
و لکن مرام مرام می شود و خبر او را در است یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

و معنی بان یقول قبل التسمیة و قبل ان یضعم الذیجه و بعد الذیجه و هذا کما بان فی امر
و معنی بان طور که بگوید مرام مرام می شود و خبر او را در است یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

الکلی علی و ابرسم قال بعد الذیجه و قبل ان یضعم الذیجه و بعد الذیجه و هذا کما بان فی امر
که بنیای بر سر و ابرسم مرام می شود و خبر او را در است یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

بالوحدانیة و فی السیارة و الشریکه هو الذی الخالص الحشر علی ما قال ابن مسعود
و خدایت در برابر سایدن حکام و شرط فتح آن ذکر خالص سیرت یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

رضی الله عنه ج و التسمیة التسمی ما فی الهدایة صغره فاما ذکر نامن ان قصود
رضی الله عنه خیال که بنیای بر سر و ابرسم مرام می شود و خبر او را در است یا خبر گفت و نفیرش که گفته شود پس سر محمد رسول

التقرب الی غیر الله حرم الذیجه و سوا و کان یطرقه الا سیف لال او یطرقه الشریکه
تقرب بسوی غیر خدا حرام گفته است برای خبری است که باشد قصد تقرب بطور و سیف لال یا بطور و سیف لال

لعمری که ذکر کرد و امر عن قصد التقرب الی غیر الله فیه تعصیل فان ذکر
اگر می کرد که ذکر کرد و امر عن قصد تقرب بسوی غیر خدا پس تعصیل است پس اگر ذکر کرد

كما هو المسمى زماننا حال طيب لانه لو يدرك اسم غير الله وقت الذبح وان كانوا
 جنانا لم يرسمت ذرعت ما حال است البرهه چنين ذكر كره شد نام غير خداست نج کردن اگر بداران
 سندان و فاعله مني على العقلة عن قول صاحب الهداية وهو قوله والثالثة
 ذكر كره را بداران نام نه بسته بر فاعل بودن از قول صاحب هدایه و اول قول دومی و سومی
 ان يقول مضمولا عنه صفة ومعنى آفاق الا بفضال المعنوي كيف يصح اذا
 كونه طمس و از از روی صورت و معنی آفاق بفضال معنوی چگونه مقصور میشود و اینکه
 كان التذلل لا وليا فانه عين التقرب اليه فينتهم دامة الى وقت الذبح فلا
 باشد تذلل برای اولیای چنين تذربيه تقرب لبوی غیر خداست او همان است وقت ذبح
 انفضال بمعنى اصالا بقر في قوله الفقهاء استندامة النية الى البحر العمل وايضا
 سفصل از روی معنی بر کبرای انجذاب شده و در اخر قد از عهده اذن بیت آخر کار و غیر
 معنی على علم الفرق بين الذكر للحر الذي وضع صاحب الهداية مسلة فيه وبين
 چنين است تذرف کردن بیان ذکر مرن آنکه نهاده است صاحب هدایه مسله را در آن و بیان
 ما قصد به التقرب الى غير الله الذي وضعنا المسلة فيه و این هدايت از آنکه معنی
 آنچه قصد کرده شود ذوی تقرب لبوی غیر خدا آنکه بداریم مسله را در آن و کجاست این از آن پس سبب
 على العقلة عن معنى التقرب الى غير الله وتوهم دخول البقرة الشذوية فيما قصد به
 بر فاعل بودن از معنی تقرب لبوی غیر خدا و هم کردن داخل شدن گاومیز کرده شده و بر چه قصد
 التقرب الى غير الله وليس لك لا فاعله مني على العقلة عن قول صاحب الهداية وهو قوله
 تقرب لبوی غیر خدا است این چنين چنين او همان بخورد که همان را میخورد و این برای ایستادن
 لا تم واستندامة النية انما تكون اذا لم يوجد المسافر ولهم نافذة وحيد المسافر و
 بر این است که میباید بر این است که میباید و اینکه میباید و اینجا است که میباید
 هو ذكر الله صراحة وعن قول صاحب الهداية ان يقول قبل التسمية وقبل ان
 او ذکر خداست صریحا و از قول صاحب هدایه این طور گوید پیش بسم الله گفتن و پیش از آنکه

بین الذبح معنی اراقة الدم و بین الذبح معنی الخمر و الخمر معنی
 ایسان نوع معنی تخمین خون و بیان مذبح معنی کشت و پیس پس هرگاه که باشد تخمین خون
 الشرب الی غیر الله معنی الذبحه و معنی اراقة الدم و الشرب الی غیر
 برای قرب بسوی غیر خدا را مسمود و پیس و هرگاه که باشد تخمین خون برای مسمود و پیس
 الا کل و الا نکل حکمت الذبحه لان الذبح عیان عن الاراقة لا عن الذبح ای
 خون من و دفع کردن محل شود و پیس نیز که تخمین معنی عبارتست از تخمین خون نه از مذبح پیس
 الذی یحصل بعد الذبح من الخمر و الخمر و علی هذا قلنا ان الشرب معنی الشرب
 پیس که حاصل میشود بعد از ذبح کردن از کشت و پیس و بنا بر این که پیس که اگر مذبح که کشت را از بازار
 او ذبح بفرقه او ساقی لا یجوز ان یطبخ مرقا و طعاما لیطعم الفقراء و یحصل ثوابها
 از ذبح کرده کا و را با کشتن را برای تخمین شود با طعام بخوراند نیست ان را و بر داند ثواب
 الذبح فلان حکمت بلا شبهه و علامه این را در وقت که مقرر کند کا و را خاص
 بلشع ذلک لیس لک علی الذبح بل یکون عند ذلک کل البقره سواسیه فی ان اللحم
 تمام آن مرده و نشان بخوراند از پیس که باشد نزدش همه کا و را بر در سینه تخمین کوشیده
 الشذی من الشوف و الحاصل بعد ذبح البقره سوائی و فداء الذبح فی الفرق
 خورده باشد از بازار و کوشیده حاصل شود بعد از ذبح کردن کا و را بر در سینه آوردن نزد خود
 الشکره و حکمت وجه الفرق فان هناك اراقة الدم بلشع الله من غیر ذبحه الشرب
 با و پس تخمین دستی و در فرق را پس تخمین در کجا تخمین نوشت تمام مذبح و در وقت قرب
 الی غیر ذلک اراقة بل اتصال ثوابه الیه با طعام الفقراء و اتصال نفع
 بسوی غیر خدا را پس تخمین بلکه قصد رسانیدن ثوابت سر می بخوراندن قیران را رسانیدن تمام
 الیه بلکه لا یجوز کافی الوکایف و الاخرات و فی صوره الذراع اراقة فیهما مکتبا
 بسوی غیر خدا را پس تخمین که در ویرا و عسکات و در صورت ذراع تخمین خون ذات آن تخمین

ع
 س
 س

بِحَقِّكَ وَإِنْ لَمْ يَكُنْ بِدَعْوَتِهِ وَمِمَّا بَالَ الْعِظَامُ حَمِيَّتِ الدَّاءُ بِحَقِّ السُّدُورِ وَفَا هُوَ وَمَا بَالَ

جایگاه خود را اگر نتواند معترضین بدخول بینه کند گیرد در برنگان پس حسب حال برنگان که چه آمدند و دژیعی می باشد که در گذشته به او نیاورد

الصفحة حلت الذبايح المندرجة وهو بالجملة في هذا الكلام بخط طاهر فليتب له وتاريخه

خود دان که حلال شد و در هیچ کس نمی گزید و شد و بر می آید نشان که درین کلاهی است ظاهر بر این که علیه که در نمود بر می آید

أَنَّ الْبَيْتَ الْمَذْبُوحَ لِقَوْلِ السَّيِّدِ أَحْمَدَ كَيْدِي مَلَايِدَ مَوْحِيهَا إِلَى الدُّوْفَيْنِ

کافور که از شعله پرازد که ایند حسد کبیر مقلادع میکنند گوشت از ایند می نازان

وَالرَّاقِصِينَ وَغِيْرَ ذَلِكَ كُلِّ مِنْهُ الذَّاهِبُ وَغِيْرُهُ كَيْفَ صَارَتْ حُرْمَةٌ

در حقن کفایت می پزند پاره کا و را شور با گوشت و مرغ از این حج کنندند غدا پس بگویند که وید کا و حرام

مع ان الذابح شريك في اكل الحاقولہ پس تیکہ فوجی واد کہ دوجہ آہ این کلام مفوض است

باد و چو یقین آید شریک است در خوردن گوشت و پنبه

آنکہ حضرت امام اعظم حین نقوی داد بھرت ہو سار زونے بے سبب ہم حلال میلاق حایل کر دے

باشد و حضرت امام رضا (ع) چون قوی داد بجزرت علایم از دست خفنی بصادق ضایلین شد

فایده جگر که فیض جانی است قوله ویت را الی قوله ورجل خست شاید فعلی نیست عجب است از سخن

که با وجود ادعای حق و علم مختصرت انصاف را در نظر میآورده و نه با ضرب البیستم و یا زار را

شتمه و در کتب حقیقه زکریا و مریم بنده تقویا و طهارت از بندگی و بسم الله الرحمن الرحیم

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَجَدَهُ وَالصَّلَاةُ عَلَى سَيِّدِهِ الَّذِي لَا يَسْتَيْبِقُ بَعْدَهُ عَلَى اللَّهِ وَأَصْحَابِهِ

ہمہ تنہا تیش برای خداست کہ او حمدت اور جست کا دوازہ سال اور بیجا اور کثرت ہی بعدش برآل اور وہ صاحب آؤ کہ

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ۚ

باطل نم و مقرر سازند و موافق رسم نام الله تعالی برو گرفته پنج هزار عدد و آن مذبحه را برای جمعی که

معتقد او نیز صرف سازند و در وقت هیچ علامات تشخیصی و ثابت نمایند مانند رسائیدن

چنین اور سنا اید کہ تعریف کس منعمہ اور انعمی زبان اور کس منعمہ ہاں کس میں مذکور ہیں

رسم در آن زمان پیدا نشده بود مفسران و تفسیر آیات کلام عجز بر بیان نمودند عجز کار حالت معمول بود

و کرم و در آیات کریمه در تفهیم شد لفظ واقع شده است یکی فکروا فکرا ذکر اسم الله علیکم این
 کثرت یا نایب مؤمنین و لا تا کثروا معکم بنید کریم الله علیه و آله و آیه دوم
 بسند آیه های مذکور و عود بر این چه ذکر کرده بسند بی نام صراحتین آن مرتبه است
 قل لا اجد فیما اوتی الی غیرها کلمی طایفه قطع الی ان قال او فیما اهل لعن الله
 کرمی یا هم و خبری که وی رسا و بدین کرمی است و خبری که عود بر آن که در بیاض که ای که در هند و غیر
 به آیه سوم حرمت علیکم البینه و الدم و الحیدر و ما اهل لعن الله به الی غیر
 او حرام کرده و بدینا مردار و خون و گوشت و کرمی یا که در بیاض که ای که در هند و غیر
 لعل الی و ما کرمی علی البینه و الدم و الحیدر و ما اهل لعن الله به الی غیر
 حرمی یا که در بیاض که وی رسا و بدین کرمی است و خبری که عود بر آن که در بیاض که ای که در هند و غیر
 غیر او را کس و گویند که این بیاض فلا نیست و از آن است و باین علامات مذکور معلوم سازند و تقریب
 با و باین فرج نمایند اصل اهل لعن الله است و مضمون حرام که اگر جای را مین کنند که کسند است
 شخصی بیست تقریب او را و آنجا برده فرج کسند اگر چه وقت فرج نه نام الله تعالی بگوید و چنانکه اگر در غیر
 آن مکان فرج واقع شود و او را تقریب و از راه جوی آن مذکور که فرج الله در خود را تو انداخته و پس می
 مفسرین در هر جا لفظ تنجید الذبح مراد داشته اند که کن که در زبان ما و بین این زبان اردنی
 این رسم فاسد ظهور کرده و بنویسیم که کلمه شهادت آن مذکور کس کس ویم و آیات خدا را که هشتاد و هشت
 و در است ابتداء و بدیم که آنچه فرج میسازد جد نیست و آنچه لعن الله میسازد آن بیست است
 استام فرج کس که است که در ضمیمه و هدایای کعبه کجاری آمد و یکی است که در شکر انجذاب
 الهی مانند حقیقه کجاری که مذکور است که در محبت بیاید دفع بلا بطریق نذر و در جناب الهی میسازد و یکی
 است که برای خدای تعالی شکرانه از طرف خود بگذازد طرف کسی دیگر او می نمایند چنانچه جناب
 حضرت امیر المومنین علی رضی الله عنہ فرمودند که از زنده باشی در هر صی از طرف من انجیز که ده باشد
 و یکی است که برای حاجات خود و امسال خود را از دست تقریب نام الهی کسند چنانچه فضا بان برای تحیات
 محرم و ذکر حاجت و هم را حرم و صرف در مصیبت کردن را می کشیم محرم و حد الحاکم و تبار و از فرید که

و کرم و در آیات کریمه در تفهیم شد لفظ واقع شده است یکی فکروا فکرا ذکر اسم الله علیکم این
 کثرت یا نایب مؤمنین و لا تا کثروا معکم بنید کریم الله علیه و آله و آیه دوم
 بسند آیه های مذکور و عود بر این چه ذکر کرده بسند بی نام صراحتین آن مرتبه است
 قل لا اجد فیما اوتی الی غیرها کلمی طایفه قطع الی ان قال او فیما اهل لعن الله
 کرمی یا هم و خبری که وی رسا و بدین کرمی است و خبری که عود بر آن که در بیاض که ای که در هند و غیر
 به آیه سوم حرمت علیکم البینه و الدم و الحیدر و ما اهل لعن الله به الی غیر
 او حرام کرده و بدینا مردار و خون و گوشت و کرمی یا که در بیاض که ای که در هند و غیر
 لعل الی و ما کرمی علی البینه و الدم و الحیدر و ما اهل لعن الله به الی غیر
 حرمی یا که در بیاض که وی رسا و بدین کرمی است و خبری که عود بر آن که در بیاض که ای که در هند و غیر
 غیر او را کس و گویند که این بیاض فلا نیست و از آن است و باین علامات مذکور معلوم سازند و تقریب
 با و باین فرج نمایند اصل اهل لعن الله است و مضمون حرام که اگر جای را مین کنند که کسند است
 شخصی بیست تقریب او را و آنجا برده فرج کسند اگر چه وقت فرج نه نام الله تعالی بگوید و چنانکه اگر در غیر
 آن مکان فرج واقع شود و او را تقریب و از راه جوی آن مذکور که فرج الله در خود را تو انداخته و پس می
 مفسرین در هر جا لفظ تنجید الذبح مراد داشته اند که کن که در زبان ما و بین این زبان اردنی
 این رسم فاسد ظهور کرده و بنویسیم که کلمه شهادت آن مذکور کس کس ویم و آیات خدا را که هشتاد و هشت
 و در است ابتداء و بدیم که آنچه فرج میسازد جد نیست و آنچه لعن الله میسازد آن بیست است
 استام فرج کس که است که در ضمیمه و هدایای کعبه کجاری آمد و یکی است که در شکر انجذاب
 الهی مانند حقیقه کجاری که مذکور است که در محبت بیاید دفع بلا بطریق نذر و در جناب الهی میسازد و یکی
 است که برای خدای تعالی شکرانه از طرف خود بگذازد طرف کسی دیگر او می نمایند چنانچه جناب
 حضرت امیر المومنین علی رضی الله عنہ فرمودند که از زنده باشی در هر صی از طرف من انجیز که ده باشد
 و یکی است که برای حاجات خود و امسال خود را از دست تقریب نام الهی کسند چنانچه فضا بان برای تحیات
 محرم و ذکر حاجت و هم را حرم و صرف در مصیبت کردن را می کشیم محرم و حد الحاکم و تبار و از فرید که

بر کسی رسانند این طور هم مذکور است لیکن آن طعام حرام می شود و طعام حرام و حلال است و چون
بر هر چسبنند و واقع میشود حال چنین است که حلال است که پذیرد و باشد پس اگر شخصی گوید که
اگر حاجت من بر آید نزد حضرت سید احمد کبیر قدس سره و من گوشت کاو و فریخته بپذیرم و بعد از آن
حاجت بعضی آورد گوشت حلال است و اگر من قدر بگویم که یک کاو و پنجاهم یک کت و پنج کت
سستی سابق منظر باشد کاو غلات و در صورتیکه گفت یک کت کاو و پنج کت کم کاو یا اندازه گوشت من یا وزن
نه کرد بلکه این اندازه را بجا و تفسیر کرد و این حکم عام است برای هر که نذر کند مثلاً شخصی را برای بیوتی
در چار راه نه یا و آن دل بکند و پیروز و غیره و گوشتی منظور است و در آن کتب تصاب یافت گوشتی
را پنج کت و دل یک کت و غیره را آورده بدست آورده و در چار راه نه یا و آن کت بپذیرد اسم نذر گفته پنج کت
بر و گوشت آن که منصف حلال است لکن اگر آن دل یک کت را بپذیرد و ضایقه نیست و بر خورد و حرام نه
چس صورتیکه گفتگو در آن میرود است که از پنج کت کردن تقرب منظور باشد و معنی تقرب نزدیک شدن
است و مراد از این نزدیک آن قسم نزدیک است که در محاوره گویند که منته دار همان را از صوبه دار
اگر آید یا از یاد و در قرب حضور پادشاه شاه جهان آباد است یا در لایه نه یا در چار راه که در تقرب من پیش
حضرت سالار سحر و از آن از تقرب جو لایه باشد و بجز این است باین سبب که معنی آید یا در چار راه یا همان
گذاشته و در چار راه نذر نشان را با ذب بر سر خود و نهاد و ساجی که این بهر پنج و چهار نذر است قطع
کرد و در اسم زیارت گماهی بر آورده و جو لایه دیگر با وجع و فراغت الی بجا و نذر است شرف
نده و مرغی را بزار نشان پنج کت که در چنین است معنی قرب را فند و غرض از این قرب و تقرب که هر دو
معظم خود را گاهی فائده گرفتن از نشان منظور می شود و لکن اگر آن بر دو کت فرزند خواهد بود و یا نذر سستی
یا دولت یا دفع ایذا چنانچه بی بر کسی آمده اند یا نذر یک کت که یک کت چار برای من پنج کت که اگر
کسی گوید که ده آثار گوشت میدهم قبول میکند گفت و در آن فرمایش را قبول کرده چنانکه گفتند
این چنین منظره اگر از پنج حیوان حلال باشد و تقرب نیز از تقرب الی حلال باشد و آن غیر هر که
باشد از سنک که اگر گفته یا پنجم و یک کت از این حکم آن حیوان مراد میشود و تقرب کار
دل است یعنی قصد و اراده است که در کار از پنج کت کردن برای علان تقرب من پیش ظلال خواهد بود

و همچنین روایات و در مختار هم مرقوم است و در دیگر کتب فقه نیز ملاحظه فرمائید بر تقرب است و آن نسبت
 زنده باشد یا مرد و نام خدا بر آن کوید یا نه و چون تقرب با مریت پوشیده و گرفتاران این کار ایما نا
 میجوهند که قصد برایشان همیده است و لاجرم تقسیم ثنائیات و علامات باید کرد و همین است سخن سوم از
 سخنان سه گانه پس بن زانکه که گاه و گوسفند و مرغ را بنام سید احمد کبیر میران شیخ سید وزیر خان فرج
 میکنند اگر چه سید است و فرج میگویند لیکن مقصودشان ثواب کثرت یعنی باشد بفرج بقصد تقربشان
 بعلماست که از افعال احوالشان منجی شود و اول آنکه تخصیص حیوانات مثلا از میران بگاداد اغنی شود
 و نیاز حضرت سید احمد کبیر نیز از موع اداغنی شود و دوم تخصیص اموات یعنی بوسیله که با قصد سید
 احمد کبیر در زمین این کار کنندگان پیدا کرد و این طور برای حضرت غوث الاعظم یا پیغمبر خدا صلی الله علیه
 و سلم میکنند با وجه دیگر ثواب چه میرسد سوم آنکه شیخ سید وزیران وزیران که ام حق برین نام و آن
 دارند که برای ایشان جاها تلفت کرده خوشندل میشوند و گاهی این قسم عیای پدرو پسر و دوستاد
 خود یعنی نمایند با وجه دیگر ترا و تر برسانیدن ثواب ایشانند و سید وزیران زمین خلق چهارم آنکه
 اگر پادشاهی حضرت غوث الاعظم بنده و برای کفایت یا لطافت و نفاست صحت کشت از نقاب خبر میکنند
 بلکه بفرستند با رجاء خود فرج کنند مراعات آوایی که فرج کوفند میران میکنند هر گزنی نمایند بفرج کردن
 آن کوفند و کوفند خوراک خود با برپایان از خیمه صوفی که بوقوع می آید علامت کافی در شانه
 است مثلا در بکره میران شرط است که رنگ سیاه باشد یا دغنی رنگ دیگر ندارد و چشم و گوش و دم دست
 و سلم بود معاذ الله تخصیص این اوصاف قربانی طاهر از غم کامل تمام میشود و پیش از فرج کوفند را
 غسل میدهند و صاف و پاک بنمایند و دودری سرخ در کلبه می اندازند و بان بخوراند و در پیش
 یکت فلوس می نهند و سید و پسران خان که شیخ و فانی شهید و ذوق زبان و مری کوفند و سبک
 میران میرد بنمایند و بعد از آنکه کبان خود تمام ستایش میران میکنند و از فرج بنمایند و علی بن ابی طالب
 امر سوم حاضران این کار را از زاده و معیست خاص بعلماست بلکه حال علما و حال غیرشان که سمانه
 میکنند بهمان شکل میانه مصرعه شنیده کی بودند و دیده و این علامات و ثنائیات و چیزیکه
 تقرب میجوید مختلف و متبدل با اعتبار زمان و مکان میشود و عاقلان را باید که مال مغرور که تفسیر نماید

[illegible]

اگر آورد و باج بازاری را برای آنکه خورد یا خواند که شتاب و بیکار این پنج برای نیست
 و منفعت برای جهان بود و بیهوده یافته و مندی از حق گوشت چون حبابان که گوشت میخورند
 و اگر آورد و برای آنکه خوردن او منظور نیست بلکه برای جان او بد و بیکار این پنج گوشت
 هستند و آن میدهند و دل میرسانند در اینجا تعلیم و قربت لیسند یافته شود پس هر گاه گوشت
 او را مثل او این است که شخصی باخوری را از جهت قدوم امیری بنظر تعلیم او فرج کند و چنین میگوید
 داخل شدن حاکم خود در قلعه یا وقت فرود آمدن محاذ عروبس بجایه نوشا یا باهنوس
 علائیه نام جن و پری و بیوت که بجایه او مسلط شده انواع اذیت و صنوف هلاکت میرساند
 یا برای واکمی توپ که یکایک بند شده با وجود یک کیه باردت در جوف است و آتش میدهد
 اما او از برنی آید یا تعمیر خانه نو کرده و بیوت بدید خرید و پس جانور را در مقام بدج میرساند مگر در خاطر
 فدا را که الدم و الفراج روح جان کشی است این طرز باج فاراست و مردار است گوشت او را
 بعضی گوشت است که اگر کافر یا کج خلقی که در جنت اند که از آن گوشت را در جنت میخورند
 العباد مآل است که سبب این باج حصول قربت خوش اند این در هر یک است که آن حجاب است
 ازین کار خود شنود شده اید اما نرسانند چه آنها ازین ذبیح خرسند میشوند و حال از اول الامر
 حسب سوم مقرر این تذکره میارند که بعضی آنها خوب اند از سر این کار آگاه باشند و
 خوش آمدن امر علاوه و تخمین است معالجه اگر برای پیری و عیبری و دیگر اموات تقربا لهم
 لغرض حسن که اگر کسی خواهی که ام انسان مانند آیند کان از حق کشته می کنند و جان کشی
 جانور را در اصلی از و دارنده گوشت سرکاری نیست پس است مراد از عبارت فتح العیز و دریا
 سنی آید که عبارت از آن جانور که آوار برده شود و شعله داده شود و با و که لیسند است یعنی
 رای غیر خداست خواه آن غیرت باشد خواه روحی نیست که مطبق بود که تمام او در خواه
 پیری و عیبری ایضا فیه ثواب عمل خود را بغیر بخشید یا بخیر میرسد که مال خود را بغیر خود بخشید
 و جان جانور ملوک آدمی نیست تا او را بکشی تا از عیبه ایضا فیه جان جانور این قابل انتفاع است
 نیست و زندگی پس بعد از آن قابل انتفاع است و ایضا فیه که این مسئله آن است که جان را

اگر در
 جانور

ویکمی از این عند الاکثرین و این پنج اگر به نظر عبادت با غیر خدا باشد که نسبت ابا ابراهیم معذور و اگر متقرب
 و یکست خالی از انتم نیست و امد اعلم و اذ بحکم خدا و لیا و دیگر اموات متحر که دیده بطوریکه گذشت
 بیان او سابقا و تشریح داده شد که این جانور برای مذبح غوث الاعظم است پس با آنکه تناول گوشت مراد است
 از دست و فاخته و ثواب نه جانشی بطوریکه پس در آنجا حقیقت تقرب بآلی غیر از دست یافته شد که کما
 من عباد الله الذین ذکرنا و از قول تعالی و مما اهل الله لیکبر الله خارج گشت کما یضرب الله الامثال فی
 و سئل العزیز و محسن است حکم طعام و علوا که به مذبح بزرگان مشهور شده و منظور از آن است که مسلمانان
 خوردن آن ثواب راجع شود پس کمان کردن آنکه مذبح و طعام و جانوران مشهور و هم بزرگان مطلقا
 مردار و حرام است یعنی است یقلت تذکر در آن کلام و منافعت با احکام چهار اعلام چه در علم
 است که اگر کسی قبل از ذبح بگوید که اهل قبول کرد آن بنام فلان بجهت ذبح کرد و حلاست این و محسن
 است در هدایه و این نوع ذبح بی شبهه جایز است و امد اعلم بالصواب باقی ماند کلام در بکره مذکور
 مشتهر بنام شیخ سعد و غیره پس اگر ذبح آن بنام خدای تعالی به نیت صحیح پنج رسیده بالاتفاق
 حلال چنانچه مجوسی کاوی به سلمانی دهد که بنام نادر که معبود است ذبح رساند شاربیه بنام خدا و ذبح
 کرده گوشت او حلاست کذافی کتب الفقه و اگر نافر دست خود ذبح کرده پس عاقل منصف خود را
 که اگر آن پنج از قسم اول است یعنی ذباح این که نافر از نفس الذبح و جانشی آن هم سواي گوشت تقرب
 یا شیخ سعد مراد میدارد پس حرام است برین تقدیر لهذا بعضی دانشمندان فقهی بجهت آن نوشته
 اند و بقراین چند بود پس از همین قسم با نبات رسانیده اند نظیر او قنوت که ساحران بهیو که جان
 بنام لونا چاروی و گورا پاروتی و دیگر حیوانات میرسانند و آن میدهند و اگر از قسم ثانی یعنی ذبح مذکور
 اموات که خوردن گوشت او و فاخته و ثواب بر و منظور است و جان کشی و از آن روح هر که در حال
 آنها متقرب کسی نمیکند و پس حرام است در مقام بنایران بعضی علما حکم با با حست او داده اند و بعضی و یکم
 آن کو سفند فقط به نظر جهالت است یعنی از سود فنی میداند که نیاز این بزرگ از گوشت همین جانور که
 بنام او نام نهاده شد و اخرا دارند از گوشت و یکو بهیو که جان آن متقرب کسی در آن مقام اراد
 می کند اما از کادولی است اصیاطا قال العزیز علیه السلام و هم ما یرسلک الی سلاک یرسلک
 انما یرزق فی ذلک و ذلک یرزق فی ذلک

نسخ الغنیة
 غرضت شانه و غیره
 نفس من غیره
 در آن کتب
 کتب الفقه
 چون بنام شیخ
 مدلولی و غیره
 و بعضی منصفان
 استغفار از صاحب
 انبیا و اولاد
 شانه که حضرت
 مدلولی است
 علیه السلام

والله اعلم بما في الصدقة رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 وندارد از این جهت که بعضی بگویند اینها هم آن فاخته است توضیح این سخن آنکه در از مندا بقدر نظر
 در فاخته بزرگان جانور زرع و فاخته میگرد و گوشت باز را بکار نمی بردند برای احتیاط و هم
 همانی همان حلیل العتد که تکلفت و استهام دروغی میدارند که پسند یا مرغ و فاخته بیکند گوشت
 باز را نمی طلبند پس طور در فاخته بندگان کار میکنند آخرش زعفران زعفران در خاطر عوام جاهل
 رسمی زعفران قرار شده و بکار از شرائط فاخته میدهد و گوشت را بهر که جان بطور میسند و آن بنام بزرگان
 مراد دارند و اگر بالفرض چنین باشد البته آن گوشت که در دست عند اکثر چنین از حال نیات
 قبل که آگاهی بهم نرسد پسند اصل آنهارا بر امرنا شروع مناسبت باز آن حسنه است
 در باب بقره مندوره بنام بزرگان که در آن زمان هم جاری بود حکم حجاز علی الاطلاق
 نوشته عبارت بکذا افعول من هذا الکثیر المذکور لا و لیس و کذا هو الکثیر فی آیه
 عبارت چنانست پس معلوم شد از اینجا که چنین کار مذکور شده باشد و اولیا چنانکه دی است در زمره
 حلال طیب است و الله اعلم بغير او که طعام خفته خانه بنود آن این جوار و بهترین حال آن
 که نجاست در آن چشم خود نمیدارند از آبی فتنه نشوند و جب فتوی ملا هریس با آنکه بقران عقابین
 خالص است و میکنند چاقتر از مرغین کم میسر میگردد و دست و ظروف طعام وقت آلودگی
 نجاست بطور شرح کم میشوند که این احتمالات ملاحظه نمایند اما به فتوی حدیث طعام مذکور
 است و الله اعلم مثال دیگر از وی کتب حدیث چون مشکوٰۃ شریف و غیره بقرن می آید که فتوی از
 کفار و مسلم که بنمود احکام اسلام را خوب یا هر چه بود گوشت و جبهه به طور بدیهه بحدیث حسرت
 عالیه من فرسا و در جناب محدوده کرمه به نظر قرآن عقلیه که در قیود فسخ شرعی خوب نمیدانستند
 در مثال آن گوشت مال فرمودند آخر از جناب آن حضرت علیه السلام استفسار فرمودند
 ارشاد شد که بنمود و بخورد آن گوشت را و علمای شرح حدیث در آن مقام نوشته اند و الله
 اعلم آنکه اصل فصل مسلم را بر مباحث شیع تا بقینا معلوم نشود نباید کرد و باطل ما و اسم از حال نیست بقینا
 بر بنایی و ایمان بقره مندوره معلوم نشود و میگویند جان جانور بقره آن بند که انبات رسد

والغیره تعالی چون بارواح مردگان بدو تقرب آنها جوید البتہ جائز است کما قرئ فی الصحیح الاثرین که از آن
آن روح منتفع میشود و کافی الا عادت بخلاف خود طعام را که برنج میدهند پس این فقره بیانیست مرتج
بنابر جواز دادن طعام فاخته بیت ثواب ^{چنانکه در حدیث است} موجب شبهه و عتاب و اضرار ماکول است بزرگدانی
علاقبه است که ثواب و آن بزرگ عادتست نه نفس آن طعام اگر کوئی بید بخت موجب ثواب است البته نه
باضیاع پس صرف آن باد و نقد آن قطع است بمردود از آنچه فائده باشد که تخم به بیت الله با ضیاع
موجب ثواب است تخصیص فقر اینست که زانی الهدایه کرد و طعام در شش ماه و زکوة البتہ حق غنیست
فلا صدمه طعام آنکه نیاز جان جانوران به اسوی الله را و همچنین اگر چه حرامست دادن طعام و مال به
تقریب کسی که محبوب له از دفع نیاید چون طعام مقبور پیر به و غیره با عوات بی نیست ثواب دادن
و طبق جنات و پر این مثلا کن ثواب عمل نیک مثلا طعام فاخته بزرگان مستحقان و مسلمانان
و هر خواه ثواب قل و درود کسی رساند و تقرب با این جوید البتہ جائز است چنانچه مال خود را کسی زن
نیکبک کند خواه مباح چون منیاف همان که محبوب له آن فائده میباشد نیز جائز تخم طعام مال
که کسی آدمی اهل هنر و کمال برای ناداری تقریباً له آن حاکم وقت باید قطع و هم ضرر رساند و نتواند
آن منتفع شود هم جائز اما ثواب او نخواهد یافت و اگر جان جانور را به الله بجان تقریباً له رساند چون
اشجیه و غیره لا کلام جائز بلکه واجب است و گوشت حلال و اشجیه جانور نجس میکنند و نظیر آن گوشت
میدارند و دادن جان کسی ماسوی الله پس آن هم بشرط نجس به ستمیه مباح چنانچه در فاخته بزرگان
مرسوم و جاریست و اما الناسی فعد و در فقر و در رساند فقره بهوش تمام فقر این مرام با تمام
آورده اگر کوئی سبب ارا دکلر اگر چه درین فقره چیست که تخم برای سبب یعنی این مقل و جوید که
حرامست اما تا هم اجر و ثواب جمیع موجب بود آن ثواب را کسی دادن جائز بخلاف خود طعام مال
و اگر بالفرض این فعل حرام نیست بطریق اولی و دادن اجر و ثواب درست نیست بلیغ این کلام نیست
که کسی این طور عبادت کند که خود دن شراب اگر چه حرامست اما اگر سر کرد خود دن و اجاز یعنی
بالفرض این شراب حرام نیست تا هم سر کاش بجهر کند جائز اگر گفته شود که معنی تقرب درین فقره شاید
که معنی عبادت شرعی باشد نه تقرب مطلقا طعام از عبادت معنی تعظیم و چای پس و تلبس معنی امانا

حلال و حرام
در بیان حلال و حرام
حلال

نیک است و گویند بسبب یکسند این همه قربانیها برای خدای عزوجل نیست کفر لازم آید و قربانی مردار کرد
 و در مجموع النازل آورد است اگر کی بوقت غفلت یعنی بوقت پرسشیدن تشریف در رضا آورد
 میبخشد کافر شود و این قربانی مردار باشد و خوردن او روا نشود و آنچه در میان مثلش شده است
 بیشتر می خوردات بدان مبتلا انداخت که بوقت آنکه آبله کودکان پیرن می آید از اجده می بکشد
 بنام آن آبله صوفی از سنک کرده اند و آن می پرستند و شفا می گویند که از وی بخواهند عفت
 یکسند کافر که دزد و دیکر ازین جنس است که بر سر آب می روند و گویند بر سر آب می پرستند
 و به غیبی که دارند گویند بر سر آب می یکسند این پرستندگان آب می کشند که کافر شوند و گویند فرشته
کل من القنای الذی انکار طرفة العیون عباره مطالب المؤمنین فما فیها من فضل للمؤمنین
 این حدیث سازد ای آقا عاید تمام شد عبارت مطالب المؤمنین همینها پس از کلمات
الذین یؤمنون و العبادات المستطوعه متی کان الذی یجرای اراقه الدم للتقرب الی غیر الله
 مذکور و عبارت های مسطور هیت که هرگاه باشد نوح ای بخین خون برای نزدیکی بسوی خدا
تحرمت الذبیحه کاذبه لقد تم السلطان اول دفع الحزن او الشریک احمد کبیر او
 حرام شد و بهر اندر نوح کردن برای آدن پادشاه یا برای نفع جن یا برای سید احمد کبیر
و غیره مرکب یا لکان الذی یجرای العیون لقد تم و متی کان الذی یجرای اراقه الدم
 برای فرودشان از اولیا هر چه ازین نوح در بخار برای غیر ذات پس می شود و فکر باشد نوح ای بخین خون بر خدا
التقرب الی العیون یا لقد تم و متی کان الذی یجرای اراقه الدم لقد تم و متی کان الذی یجرای اراقه الدم
 نزدیکی بسوی غیر ذات بسبب نوح یعنی چیزی که حاصل می شود بعد از ذکرش و بهر حال شود و بهر
کافی الاولی و الآخر ان الاحقیق و العیق و النیاقه لکان الذی یجرای عباره عن
 چنانکه در دین ما و درین با وسته بانی و حقیقت و بهمانی چه تخمین نوح عبارت است از
الایراقه لله و التقرب الی العیون یا لقد تم و متی کان الذی یجرای اراقه الدم لقد تم و متی کان الذی یجرای اراقه الدم
 بخین خون برای خدا و نزدیکی بسوی غیر خود زن و نفع که حق نوح پس ظاهر شد فرق میان
الذبیحه لقد تم و الاحقیق و العیق و النیاقه لکان الذی یجرای عباره عن
 نوح برای آدن امیر و بن داوید و میان نوح برای بهمان و دیگر و غیرها

التَّحِيَّاتُ الصَّغِيرُ وَمَدَارُ كُلِّ ذَلِكَ عَلَى تَقَرُّبِ التَّحِيَّاتِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ أَوْ تَقَرُّبِ الْكَلِمَةِ إِلَى عِزِّ اللَّهِ
 من مروج ودار این بسجده برآورد و تقرب است بسوی غیر خدا یا بتدلی کردن این شهر در
 الذَّخِيرُ مِنْ شَيْءٍ مَا لَا يَكُونُ إِلَّا بِاللَّهِ وَتَقَرُّبُ ذَلِكَ فَعَلِمْنَا أَنَّهَا أَيْ الْآيَةُ وَقَدْ ضَلَّ لِكُلِّ حَالٍ
 فوج کردن این سوال کردن آید کرده شده و مانند آن پس نسیم که تحقیق آن یعنی آیه و فصل کم حواله است
 عَلَى مَا ذَكَرْنِي الْآيَاتِ الْأَخْرَجَ كَايَةً لِمَا يَدْعُو وَتَحِيَّاتُهَا وَكَانَتْ سَبْعَ مِائَةٍ وَفِي هَذِهِ الْآيَةِ شَيْبَةٌ
 با خود ذکر کرده و در آیات دیگر مانند آیه سوره مائده و غیر آن در وجه سبب نزول این آیه ذکر کردن
 التَّحِيَّاتُ كَيْفَ حَيْثُ كَانُوا يَقُولُونَ السَّلَامُ يَكْفُرُ الْإِسْلَامُ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا تَأْكُلُ الرِّبَا وَلَا تَقْتُلُ
 مشرکون و دود و میگویند در مسلمانان را بطور انعام گشتن خود را بر او در احوال از غیر
 اللَّهُ وَتَأْكُلُوا مِمَّا قُتِلُوا بِإِذْنِ اللَّهِ فَقَدْ خُفِّضَ مَقْصُودُ كُلِّ حَالٍ مَقْصُودُ اللَّهِ فَاجَابَ اللَّهُ
 خدا و مجرب جانوری را که یکیش از دستهای این سخن غلبه بر آید ساخته خود را برشته خدا پس جواب داد خدا
 عَنْ ذَلِكَ بِأَنَّ الْمَيْتَةَ كَرِهَتْكُمْ مِمَّا اسْمُ اللَّهِ وَلِذَلِكَ حُرِّمَتْ وَلَكِنَّ الْوُفُوقَ وَالتَّحْقِيقَ
 ازین لازم این طور که تحقیق بر او اندک نشده است بلوکی که مقدس است پس حرام کرده و در هر یک از این موقوفه و تحقیق
 وَلِلْمَرْجُومَةِ ثُمَّ نَقَلَ عَلَى الْوَجْهِ الْمَاءَ ذَرْنًا وَرَيْنًا مِنْ اللَّهِ تَعَالَى حُرِّمَتْ وَمَا قُلْنَا بِهِ إِلَّا نَبَأًا
 و خبر و یک گشته شد بر طریق کبر و انکی داده شد و در آن از جانبی که میگویند حرام شده و با نوز که گشته بود در هر یک
 إِلَهُ مَا صَارَ حَلَاكًا لَكَ لَنْ تَقْلَبَ وَتَمُوتَ بِإِذْنِ اللَّهِ تَعَالَى وَبِذَلِكَ الْوَجْهِ الشَّرِّعُ حَيْثُ حُرِّمَتْ
 برین مبتکر کرده و حال را با یک تحقیق گفتن و میگویند که حرام شد و این طرفین شریعت برین آمده و در
 اللَّهُ السَّعْيُ مَعَ ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ فَحُلُّ هَذَا وَتَحْيِيَّتُهُ بِذَلِكَ عَنِ التَّحْيِيَّتِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَآمَنَّا
 خون منوت با ذکر کردن نام خدا برین حال کردن پس حلال کرد آن و نیت نیتیم که نیت است که
 حَيْثُ التَّحْيِيَّتُ فَعَلَا طَهْرًا وَتَحْيِيَّتُهُ لَكَ الْكُلُّ مَقْصُودُ اللَّهِ سَوَاءٌ كَانَ بِإِذْنِ اللَّهِ أَوْ
 تقریر کنس بر من الله است و بی تحقیقین همیا گشته خدا را بر او است که باشد نفس از دستهای
 بِإِذْنِ اللَّهِ حَيْثُ أَوْ مَاتَتْ حَقَّتْ أَنْفُسُهَا أَوْ لَا مَوْتَ عَدْنَا إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ تَعَالَى
 از دستهای سواي یا برادر که بسینه خود برین موت نوزد اگر حکم خداست و نیت

سجده

وَمِنْ أَسْمَاءِ الْبَنَاتِ
الَّتِي سَمَّيْنَا بِهِنَّ
أَسْمَاءَ

الذَّاهِلُونَ عَلَيْهِ الرَّحْمَةُ وَأَمَّا مَا وَفَّقَنِي الْبَيْضَاءُ وَخَفَّ مِنْهُ النَّفْسُ الْكَافِرُ قَالُوا
 بَدَلِي . عليه الرحمة واما ما وفَّقني البياض وخرجه من النفس الكافرة
 وما أهل به لزيد الله أي ما رفع الصلوات عنده لزيد الله أي على أجر عاده
 ودر چه شمر و در چه دوی باقی بر دای بود که خداوند از روی بخت برآوردن عاده
 الشُّرَكَاءُ فِي ذَلِكَ الرِّمَانِ وَهَذِهِ الْمَقَرَّةُ فِي النَّفْسِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرْنَاكُمْ
 مشرکان در آن وقت و بر اسم بین فرق کردند تا سیرت به میان آنچه ذکر کردیم
 الله عليه و بين ما قصد بدخلة التَّوْبَةِ إِلَى عِلْمِ اللَّهِ تَعَالَى لِأَنَّهُ مُشِيرٌ فِي ذَلِكَ
 مدار دوی و میان آنچه قصد کرده و بین توبه سوی غیر دای تالی چه چنین مشیر کن آن
 الرِّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ كَانُوا إِذَا قُصِدُوا التَّوْبَةَ بِدُخْلِهِمْ فَعَمِدُوا إِلَى عِلْمِ اللَّهِ
 رمان بودند حاضر تن در کفر و در وقتیکه از دای بگردن توبه میگردیدند
 ذَكَرُوا أَعْلَاهُمْ أَعْلَاهُمْ ذَلِكَ الْفَرْجُ خِلَافَ مُشِيرِ الْمُسْلِمِينَ فَأَقْبَرُوا بِطَاعَةِ اللَّهِ الْكُفْرَ
 و دیگر کردند رمان خرد و دیگر کن آن غنچه را بخلاف مشیر مسلمانان پس از ایشان نیز کشیدند
 هُوَ الْإِسْلَامُ وَيُقَصِّدُونَ التَّوْبَةَ إِلَى عِلْمِ اللَّهِ تَعَالَى وَيَذْكُرُونَ أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِمَا
 و اسلام دارند و بکشد توبه را به سوی خبر دای تالی و ذکر میکنند نام مداران
 وَتَمَّ النَّفْسُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ الْكَافِرُ
 وقت که نفس اول کفر است و دوم کفر است که درین صورت سلامت پسندیدند
 يَسْتَفِيدُونَ أَنْ لَا طَرَفَ لِلدِّخْلِ إِلَّا هَذَا سَوَاءٌ كَانَ اللَّهُ أَوْ لَعَنَ اللَّهُ تَعَالَى وَقَدْ حَرَّبَ
 که فدا میدادند اگر نیست طریقی که این برابر است که امید برای مدارای غیر دای و در توبه مایه است
 هَذِهِ الْعَادَةُ فِي زَمَانِنَا أَيْضًا فَافْتَحُوا بَابَ الْإِسْلَامِ لِكُلِّ السَّيِّدِ
 این عادت در زمان ما نیز چنین باشد که هر توبه را که میکند کار را برآورد
 أَحْمَدُ كَيْفَ مَنَّا سَوَاءٌ ذَكَرُوا أَسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِمَا أَعْلَاهُمْ أَعْلَاهُمْ أَعْلَاهُمْ أَعْلَاهُمْ
 احمد کبر ماست را برابر است که ذکر کنند اسم مداران از روی کار و دای و اما آنچه در توبه

ع
 این است
 و در توبه

فِي الْيَدِ الْيُمْنِيَّةِ وَيَكْرَهُ أَنْ يَذْكُرَ مَعَ اسْمِ اللَّهِ تَعَالَى شَيْئًا غَيْرَهُ وَأَنْ يَقُولَ عِنْدَ الذِّكْرِ اللَّهُمَّ فَقَبِّلْ
 دُعَائِي وَكَرِهَ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى أَنْ يَقُولَ اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي وَكَرِهَ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى أَنْ يَقُولَ اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي
 مِنْ قُلَّاتٍ وَهَذَا ثَلَاثُ مَسَائِلَ أَحَدُهَا أَنْ يَذْكُرَ مَوْصُولًا لَا مَقْطُوعَ فَيَكْرَهُ وَكَرِهَ الْحَرَمُ الدَّادِ
 الزَّهَابِ فَلَنْ دَيْنِ تَرْسُلُهُ أَنْ يَكُونَ كَمَا يَكُونُ بِطَرِيقِ مَنْ لَا يَطْرُقُ بِطَرِيقِ مَنْ كَرِهَ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى
 وَهَذَا كَرَاهِيَةٌ قَالَتْ وَطَبَقَهُ أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ بِكَ الشَّرْكَاءُ ثُمَّ تَوَجَّهَ
 وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 فَلَمْ يَكُنِ الدَّاعِيَةُ إِلَّا اللَّهُ يَكْرَهُ لَوْ جَاءَ الْفَرِاقُ مَضَى وَفِيهِ صَوْنٌ بَعْضُهُ لَمْ يَكُنِ الْفَرِاقُ إِلَّا أَنْ
 يَشْرُوعَ وَاتَّعَى بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 يَذْكُرُ مَوْصُولًا عَلَى وَجْهِ الْطَّعْفِ وَالشَّرْكَاءُ بِأَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَاسْمُ قُلَّاتٍ أَوْ يَقُولَ
 ذَكَرَ مَوْصُولًا عَلَى وَجْهِ الْطَّعْفِ وَشَرَكْتَ بَيْنَ طَرَفَيْنِ كَمَا يَكُونُ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى بِأَيْدِيهِمْ
 بِسْمِ اللَّهِ وَفَلَّاتٍ أَوْ بِسْمِ اللَّهِ وَحَمْدُ رَسُولِ اللَّهِ يَكْرَهُ الدَّاعِيَةُ فَتَحَرَّمَ الدَّاعِيَةُ كَرَاهِيَةً
 بِسْمِ اللَّهِ وَفَلَّاتٍ بِسْمِ اللَّهِ وَحَمْدُ رَسُولِ اللَّهِ كَرِهَ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 أَهْلُ بِهِ لَيْعَ اللَّهِ وَالثَّالِثَةُ أَنْ يَقُولَ مَوْصُولًا عِنْدَ صُورَةٍ وَمَقْصُودُ بِيَدَيْهِمْ قَبْلَ
 شَرِّهِ وَادْعُهُ بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 الْقَسِيمَةِ وَكَبَلُ أَنْ يَخْجَعَهُ الدَّاعِيَةُ أَوْ لَعْنَهُ وَهَذَا كَرَاهِيَةٌ بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 بِسْمِ اللَّهِ كَرِهَ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 قَالَ يَعْنِي الدَّاعِيَةُ اللَّهُمَّ فَقَبِّلْ هَذِهِ الدَّاعِيَةُ كَرَاهِيَةٌ بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 فَرَزَقَهُ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 بِالْبَلَاغِ وَالشَّرْطُ هُوَ الدَّاعِيَةُ الْيُسْطَى عَلَى مَا قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ فِي الدَّاعِيَةِ الْقَسِيمَةِ أَنْتَهَى
 بِرَأْسِهِ دَعَا الْيَدِ الْيُسْطَى بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ
 مَا فِي الْيَدِ الْيُمْنِيَّةِ حَذَرٌ فَيَذْكُرُ نَامِ الْأَقْصَى الْقَرِيبَ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ تَعَالَى مُحَمَّدٌ لِلدَّاعِيَةِ
 أَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ وَجْهًا مَرَاوِيَةً بِأَيْدِيهِمْ

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

غیر از این به کفر برساند و نیز مضای حاجت از غیر خدا خواستن و اوزار ملک نفع و ضرر
 خود و عفت و گردن شرک علی ست ایضا و با اینست قیاسی که قرآن العلامه عظیمه
 التَّائِبِينَ رَبَّنَا مِنْ جُنْحَيْنِ فِي الْخَيْرِ الرَّائِقِينَ شَرِّ كَذِبًا وَقَدْ كُنَّا نَدْعُوكَ بِالنَّدَى لَا يَحْجُمُ الْعَصِيَّةُ
 متاخر بن دین بن حبیب در بحر الرائق شرح کرد و تفسیر مقدم ذکر کردیم که بر این کتب هیچ شریک ندارد
 بَلْ كَذَّبَتْ لَدُنِّي مَعْصِيَةُ اللَّهِ وَقَالَ السُّيُفِيُّ قَائِمٌ فِي شَرْحِ الدُّرِّ الَّذِي يَدْرُسُهُ أَكْثَرُ الْعُلَمَاءِ
 راضی حدیث نیست در مدح قرآنی خدا و گفت شیخ قاسم در شرح در را پنج خنده میکند آن کشته حرام
 عَلَ مَا هُمْ مُسَاهِدُونَ كَانُوا يَكُونُونَ عَائِلًا أَوْ مُضِيًّا أَوْ كَاجِبَةً ضَرْفٌ وَبِهِ قَبْلَانِي فَتَبَرَّ
 ما را چه دوی دیده و نه دست آمده بلکه باشد انسان غایب یا مرض یا مراد و حاجتی باشد در راهش یا در کور
 لَعْنَةُ الشُّكَاةِ يَجْعَلُ شِدَّةَ كُلِّ رَاسِدٍ وَيَقُولُ يَا سَيِّدُ فَلَكَ إِنْ رُدَّ عَائِلِي أَوْ عَوَّلِي
 بعضی صحابا پس بگوید و نه چاره بر سر خود و بگوید ای سرور دلا که در کرد و نه فایده من چیست
 مَرَضِي أَوْ قُضِيَتْ حَاجَتِي فَكَتَبْتُ مِنَ الذَّهَبِ كَذَا أَوْ مِنَ الْوَقْصَةِ كَذَا أَوْ مِنَ الطَّعَامِ
 بیار من یا داد کرده شود مطلب من پس نه است از نزد اینقدر یا از سبب اینقدر یا از طعام
 كَذَا أَوْ مِنَ الْمَالِ كَذَا أَوْ مِنَ السَّمْعِ كَذَا أَوْ مِنَ الرِّبِّ كَذَا هَذَا الشَّدِيدُ بِاطْلَالٍ بِالْأَحْجَمِ
 اینقدر یا از مال اینقدر یا از سبب اینقدر یا از خود من اینقدر پس این قدر بگفت با اتفاق
 رَجُوعُ مِنْهَا أَنَّهُ لَمْ يَخْلُوْهُ وَالنَّاسُ يَخْلُوْنَ وَلَا يَجِيْءُ إِلَّا لَهُ عِبَادَةٌ وَالْعِبَادَةُ لَا تَكْثُرُ إِلَّا بِحَقِّ
 چند و بعضی از بابا که چنین نیست بر بنده و بر بنده فایده نیست چنین نه باریست و شایسته ای ببارای بسته
 وَفِيهَا أَنَّ الشَّدَّادَ لَهُ مَسِيَّتٌ وَكَيْفِيَّةٌ لَا فَلَكَ وَمِنْهَا أَنَّهُ طَرَفٌ أَوْ ثَلَاثٌ يَصْرِفُ
 بعضی از بابا که کسی ندک و نه بدو می دهد مژده ملک نمی شود و بعضی از بابا که چنین نبود که آن که بدست مژده نگیرد
 فِي الْأُمُورِ دُونَ اللَّهِ تَعَالَى وَتَعْقِبَادُ ذَلِكَ كَقَوْلِهِمْ إِنْ قَالَ يَا اللَّهُ إِنْ تَذَرْتِ
 در کارانه خدای تعالی و عقاید این قدر گفت ای خدا اگر بگوید یا خدای تعالی من تو را
 لَكَ إِنْ سَفَيْتِ مَرَضِي أَوْ رَدَّتِ عَائِلِي أَوْ قُضِيَتْ حَاجَتِي إِنْ أَطْعَمَ الْفَقْرَاءَ
 برائی ای که اگر هست بی بیار ما یا از آفری غایب را دید و گنی مطلب را آنکه بجز انعامت جان را

الذين يباب السبيل أو الفقراء الذين يباب السبيل أو الفقراء أو الكسبي
 أو الكسبي بدروازة سبيلهم واما ما كان كسبهم بدروازة السبيل او الكسبي
 حصة المساجد او زيارت لوقتها او دراهم فقراهم بشعارها الى غير ذلك مما ذكره في
 مورد برای سجد یا روزه و غیره بر روی مساجد و زیارات و غیره و اینها را باید دانست
 الفقراء و السبل و غیره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 برای مساجد و غیره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 بر پایه او مسجد او جامع و غیره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 در دریا و در مسجد و غیره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 الصلوات و لا یجوز ان یصرف ذلك لغيره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 صرف و غیره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 لا یجوز له ان یصرفه لغيره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 جلال می شود برای او و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 علیه لا یجوز له ان یصرفه لغيره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 علم به عین و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 کل حرمة الصدقة لا یجوز له ان یصرفه لغيره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 بدو است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 بخلافه و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 برای عادی و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 عیال فقره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 عیال باشد و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 فاحذر ان یصرفه لغيره و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است
 پس که در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است

در سبیل است و وجهی که در سبیل است و وجهی که در سبیل است

صَادِرٌ مِّنْكَ وَحَرِجَتُهُ حَرِجَةٌ مِّنْكَ وَتَكُنْ فِي هَذِهِ الْكَلِمَاتِ وَتَكُنْ فِي هَذِهِ الْكَلِمَاتِ
 کرده و در نزد من و حرج من و حرج من است و اینست تفسیر شایسته و غیر می و تفسیر
 و کلام من حکم در معنی تو از تعالی و اهل - نیز است که حضرت ساه عبد العزیز المحدث البوی
 علیه السلام در تفسیر خود چنین بیان فرموده بده عبارت الشریع و اهل - و دیگر آن جافند که او از
 برآورده شد و منبره داده شد و حق آن جانور که لعیر است یعنی برای غیر خداست خواه آن غیرت
 باشد یا روحی است که بطریق نبوک بنام او بدینند و خواه حی مسلط بر خانه یا سرای که بدون
 دادن جانور از ایدای بکنه آنها دست بردار نشود و یا توب را در آن کردن ندهد و خواه پیری
 یا پیغمبری را باین وضع جانور می آن مقرر کرده دهند که این همه حرمت است حدیث صحیح و در
 است که ملعون من هیچ تفسیر است یعنی هر که بوج جانور تقرب بغیر خدا نماید ملعونست خواه در وقت بجم
 نام خدا بگیرد یا نه زیرا که چون شیره داد که این جانور برای غلاتی است ذکر نام خدا وقت بجم نماند
 کرد چنان جانور مشرب آب غیر گشت خوشی در پیداکشت که را به از بخت مردار است زیرا که مردار
 بی ذکر نام خدا جان به بخت جان بی نور از آن غیر خدا قرار داده گشته اند و این صین شرکست
 و هرگاه که این بخت در وی سرایت کرده و دیگر ذکر نام خدا حلال نمی شود مانند سگ و خوک که اگر
 بنام خدا بوج شوند حلال نمی که در گذشته این مسئله است که جان را برای غیر جان آفرین نماند
 کردن در دست نیست و اگر کلات و مشروبات و دیگر اموال را نیز اگر چه از راه تقرب بغیر خدا دادن
 حرام و شرکست اما اگر از راه تقرب در تعالی بقر و مساکین داده و نه این که عاقل بدیند و بنمود
 از آن غیر من من جانست زیرا که انسان را می رسد که تواب عمل خود را بغیر خود بخت چنانکه می رسد که
 مال خود را بغیر خود بدهد و جان جافند ملک آدمی نیست اما اگر کسی نماند بخشد و نیز دادن مال ازین
 جهت مستحب تواب است که آدمیان بوی منتفع میشوند و چون مرد با بعد از عمارت این جهان
 قابل انقلاع بین مال غنم از طریق نفع رسانیدن آنها در شرح چنین قرار یافت که تواب سوال یا
 که مستحقان برسانند آنها عاقل سازند و جان جانور اصلا قابل انقلاع آدمی نیست در زندگی پس
 از مردکی نیز قابل انقلاع او نباشد آدمی انچه از طرف مرده کردن در حدیث صحیح آمده است بیکر

[illegible]

و اگر ارمی یا حیصل غرضی از غرض دینی یا دنیوی این غرض سماح می باشد یا حرام مثل خوردن کاسه
 یا منبیه در بیست و جانور هر که حرام نیست و کاهی فعلی که مقصود اصلی می باشد مثل کاردی از این
 منظور است شخصی از فنج حیوان میسر برداری و در کردن خون پیش او جانور فنج کند یا منقش طریق
 و بی شخصی را مقصود بود با جمله این غرض مختلفه از غرضی نیست زیرا که اشتباه در حرمت در آن صورتها
 می شود جای اشتباه درین و یاز درین صورتهاست که برای مردگان میکنند پس باید دانست که اگر
 مقصود در بیست و گوشت بود چنانچه در فاخته و سوسرست که جانور برای گوشت فنج میکنند و طعام آن خنجه
 میخورند و ثواب فنج است میسر مانند در بیست و حیوان مذبح حلالست زیرا که شبهه در آن نیست و اگر چه
 مستقر کنند پس مذبح اگر گوشت واقع است آن گوشت حلالست تیان آنکه مثلا اگر شخصی مذبح کند که اگر
 فلان حاجت من بر آید یا قدر نیاز حضرت سید احمد کبیر کنم این قدر نیاز ایشان در دم را بجز ارمی اگر چه
 درین مذبح گوشت لاک طعام حلال است و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که دو من گوشت
 مذبح حضرت سید احمد کبیر بعد بر آمدن حاجت خود خواهم خورد یا میبند گوشت حلالست و اگر بگوید که گوشت
 کا و خواهم خورد یا میبند نیز درست است و اگر بهین قصد کا و از فنج کند نیز درست است که مقصودش گوشت
 است و این همچنین اگر کا و نذره بنام سید کبیر گشتی بر بطوریکه نقد میدهند نیز درست است گوشت او حلالست
 غرض از کا و مالیت است و اگر مقصود فنج برای میت بود پس ایصال ثواب فنج باشد یا تقرب به فنج
 بهیوی میت بود و بهین صورت متنازع فیهاست و سوسرست تبیین اگر فنج مدست و ایصال
 ثواب الی میت حلالست و اگر فنج مالیت است و برای تقرب بهیوی میت است حرام است و بعضی
 تقرب بزرگندست گن در عقیقه نمودن کی حسی مراد نیست چه اگر نزدیکی حسی با اوج حاصل نمی
 پس تقرب نیست که خوشنود کردن و تدلل و خصائص اعتقاد خود با ایشان منظور دارد چنانچه در
 جاهلان و اوج است که هر کس زیارت مرقد سید سالار رفته و زیارت کرده و رتبه می گذرانند
 است که مرغی بر نیاز انسان فنج که در آن غرض مراد از نزدیکی آن نیست که در محافه و به چای پوسی و
 مانند آن زن تبریک کنند پس کلام آنکه جای که تقرب با فنج بغیر خدا منظور باشد و علامات
 آن نصب زنده و بعد از آن مالک بگوید که من مذبح فلانی کردم این شکرست و مذبح آن حرام

که در محاسن خود آید پس منحل است و او را در سناد مقدسی قوی ظهور است و این را سنجانیت
 شخصی را گویند که به پیدایشش من و آنچه آید از آن است و در علم و ساینده و همین است حال تمام
 در بار و رویه و ولادت و در کوشش و در و در و میرزا این طریق صحیح است و در لفظه قبیله است که در
 عاریت فطرت ایشان شده که در این حسی در نماز و طهر و روزه و در عبادات الهیه و در
 دار و تختی از او شنیده که در کتبت فعل من وقت برای حضرت امام حسین علی اله و تعالی علیه السلام
 و از کسی شنیده ام که این در کتبت برای حضرت ایسان مفرست و شنیده که اگر تو را این حضرت را بدانی
 میرساند بحالت و اگر کار برای حضرت انبیا بیجاء حیات ندارد صرف برای مدایت بجهت اوست
 و ملیت آن شخص که معلوم میشود که شاعر صرف فرعون خوانده است و ملیت نمی خواند چرا که است بر او
 بیشتر است و هر که صرف برای مداحا در این انقضا در روضه که عرض در حکایت و یکدانه افغان
 این اتفاق افتاده است و حال عوام ملیت است که آنها در بطریق فیه در دل هر که رسیدارند و شود که این
 بسیارند اگر چه عامل و العزم به حال با هر چه طعام و فریخته با حضرت عت الی عظم قدس سره
 تعالی کرده اند و هر کسی پرسد که چگونه مد طعام خوانده حواب خواهد گفت که در اول صحبت که است
 برای مدتی است می خواند و هر که در میسی خود می که بجای راجع است و در آن گفتگو درین است که در
 او با دو طریق است شش و بیجاء اطرب فیج و است با و در این باز سلسله است و آن را که اگر در
 شش و دل باشد اما در این لحظه هر که در این است با نظر این که این لفظ و شرح سلسله میسی
 است که محقق جداست باید که شانه از مصوبات شرعی و این باشد و دانسی آن ترک اولی است اما
 حرام است و آن حکمت در حق مسلمانان که محاسن آنها را گفتند شاید است و در هر که آن سلسله را در یک
 حرب و حالیت بود و خود در شدند و اگر از انظار شتر که در سلسله است حال حرام است یا راتر از آن
 پیدا کرده گفته آید باکی نیست و برای اعتبار این هر دو طریق تشبیل گویند میرزا آوای در دریا
 یا دانه ای و در میان و در خود و او را آداب و قواعد و با تعلیم کرد و علوم عکس و غیره او را تعلیم کرد و در
 آن ساخت که حضور پادشاه رود و تقریری سازند که در او را تصور رسانیده اگر و چنان حق است
 که محقق پادشاه است امیر را در آن در بار و حاضر دید و بیس امیر و طرف وی سبب آید و پادشاه را

سلسله در کتب و این است

کردن و سوره بایر شود با و شاه و اورا از دربار بدر کرده و مورد غضب و شتم قرار دهد و اگر خلاص آن
 بهمنو زخم نماند و آن امیر به سستی تنیده و زجر برداشته و اگر آن امیر به شتم است کشت و کشتن
 رسید و آن مقام برود و مشهور و با و شاه و امیر خواهد شد و اگر و میان چوبش است آداب کشید
 و شاه و بجا آورده و نامت فائز و یافته آن شمت راه الهیات بادشاهی - اما بیکر گذارند و بصورت
 با و شاه و امیر خواهد شد و تعلیم قشیل بر شل و ظاهر است که در چوبش کشتن و شتم
 و شاه و امیر منای است و این چوبش ندارد پس نه بیکر حرام برای اولیای قدر است و اگر هم بیکر بشاز و امیر
 حرام و کلاه و میرسانه و آن چیز حرام میشود که کشت بود پس اگر شخصی نبی از آن برود کند تا کشت و خوب شود
 و اورا در چوب کرد و بخت و تاخت حضرت غوث الاعظم رضی الله تعالی عنه خواند و بخوراند و غسل بشاید است
 اگر برای بزرگ منظم نذر و انجمن عمل کند. و اگر نذر کند که بشیر و بر آمدن حاجت خود کند و دو ساله نذر بیاورد
 حضرت غوث الاعظم خواند و پس حکم این مثل حکم طعام است اگر نذر بطریق حسن است هیچ مثل و اگر
 قبیح است مثل حرام است و حیوان حلال و شایه بهین صورت و در دولا نامین است که در استعاره
 است و بهین صورت با صورت محرمه شته شده و در تفسیر احمدی علت آن است که شته صحت دوم
 کردن جانور و این دو قسم است اول آنکه حیوان وحشی را از قید صیاد و فلاص گنازا و خورید و بعد قبض
 بکند و درین بار که در قرب غیر خدای تعالی منظر نیست و این قسم را سبب تقرب بجن و در شکر
 سلیمان اینجاست و در شرح شریف هرگز سبب تقرب نیست دوم حیوان اهلی را چنانچه بجا برهند و آن حکم
 این قسم اینست که ملال است چرا که ماعلان این فعل تقرب در بار کردن و بی شقت یافتن آن منظر
 با جانش و بخش سرکاری ندارد و دلیل قوی تر آنکه هندوان کا و در اجار بسیار و در هیچ از افرایع القبا
 میشارند آری در هندو تقرب بجان حیوان هم رائج است لیکن برای این تقرب اکثر و جاموش را می کشند
 پس اگر شرکی برای بهیوانی کبوتری یا کجنگلی یا بکندار و یا جابل سلی بنام بزرگ یا نایه و همان کبوتر یا کجنگلی
 نگار کرده بخورد و ملاصق بهین است اما حجاب بهینگی که ازین نام ملالی در آن شده آری فقط حق العبد که دارد و اگر
 او یا از آن ممالی است حکم غضب دارد و حرمت این چیست خواهد بود و بیجهت نام آن شخص تقدیر کی می کند و در
 حرمت بر وجه غضب هم نخواهد بود لیکن باید دانست که در شرح شریف تقرب به افعال هم با نیز منعی ندارد

بسته زدن است

بسته زدن است

بسته زدن است

بسته زدن است

[illegible]

قوله ويستند في هذا الحكم بقوله تعالى وما أول لكم الله به أمر يقضي

فین قولش و سندی بکیر و ورین حکم بقول اولتعالی و جانوریکه شته و اود شد برای غیر خدا و او نام شد

قال ابو العباس اذا كنت في موضعهم وسألت عن علمهم بل علماءنا رحمهم الله قري بنا وحسن

نسبت برود سه بر یک زیاد شود فیضهای ایشان دشوار شود علیاکبر ایشان بلکه علمای بارجمه العبد قدیم و نو

يُسْتَدْرَكُ بِهَذَا كَمَا يُظْهِرُ مِطَاحَةُ الْكُتُبِ **قوله** اِنَّكُمْ تَطْلَعُونَ النَّفَاسَةَ ^{اسم} بِكَيْفِهِ

مسئله کردند باز و نشانگر ظاهر شد و سطل الوکی را برآوردند و سطل الوکی را برآوردند و سطل الوکی را برآوردند

بسم الله الرحمن الرحيم

أقول هذا المستقيم بعينه من غير أن يكون على مثل من يستعمله عليه على أن يطالع فيه

این طعن - درست از ناسد شما بر ناسد علی معین زدید. بروی بنابر... الحظا لعد او

وَالْغَائِبَةُ فِي سَائِرِ الْقُتُونِ الْمَذْكُورَةِ وَغَيْرِهَا تَسْبِقُنِي عَنِ الْيَسَارِ قَوْلُهُمْ مَصْرُوحٌ

و غیر آن بی نیابت از بیان کردن فوٹن پس تحقیق از بیان

فِي تَقَاتِيرِهِمْ وَهَذِهِ الْوَايَةُ بَانَ الْمُرَادُ بِهِ الْأَعْلَالُ حِينَ الدَّبْحِ إِنْ شِئِيَ بِالنَّظَرِ ۝

در تفسیری خود درین آیت: باینکه مقصود بوی شریعت و اذن است وقت ذبح کردن تمام ششها را فرموده

انكسرت زادت فيهم وشاعت علومهم ليس القتل عند من قتل عند الله

موسسه زیاده شود و قضایا بپوشان و شمشاد و علمای بپوشان نیست قیود آن برادر و دختران از لفظ عبد

وَأَمَّا فِي الْمَدِينَةِ الَّتِي كُنَّا نَعْبُدُ آلِهَتَكُمْ فَقَدْ أُنْزِلَتْ سَحَابٌ مِّنَ الْمَاءِ فَيَنْسُقُ عَلَيْهِ يَوْمَئِذٍ الْبَنَاتُ فَهُمْ لَهُنَّ الْمَالُ وَحَدُّهُنَّ فِي الْمَالِ كَحُدِّ الْمَالِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

[illegible]

تیاں اردن محکمت و جاری شدن عادت است چنانکه وی تصریح کرده اند و پس از این

اللغة والأصول والنفاس كالمستحسني والحدادتي والشاهدتي والبيضاوي وغيره

تفسیر اصول و تفسیر امامت تفسیر حنفی و تفسیر حدادی و تفسیر زاید سے۔ و بیضا فوسے و غیر اینہا۔

الكتاب الديني كما سيفصل فالتحصيل ثم المحض قوله قال صاحب التفسير

کتابهای علم دین چنانکه تفصیل کرده خواهد شد پس خواص کردن زبردستی حضرت قولش گفت صاحب تفسیر و مفسر

وَاللَّهُ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۚ لَهُ أَسْمَاءُ الْغَيْبِ لَا يَخْفَى عَلَى شَيْءٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ۚ

[illegible]

سهروردت عسیر کے دامن تک عبادتس دجا نوید، سهروردت دادہ سده برای عید عید ایوی بسین جمیلان، ذکر کردہ سده ۱۲

من واصل الاهدال رفعة الصلوات أي رفعة الصلوات للصائم وذلك قول سهل
 فان ترك أصل اهل
 المذكورن واز برای بلند کردن شود و او را برای ب و آن قول مردمان زمانه
 کاهلیه باسم اللات والعزى فمن هذا التفسير ان ذكر تحت قوله تعالى وما
 ان است نام لات وعزى تمام شد پس درین قسم اگر چه ذکر کرده اند بر قول او نه است و این
 اهل بصره الله ای ذبح لادنها من بصره التفسير بالاحسن اشعارا بان المقصود من اهلها
 شهاده شده برای غیره ای ذبح کرده اند بر ایشان بطور تفسیر بالا حسن رای نگاه کردن باینکه حق مقصود از اهل
 والعزى من اعتبار المکل والعاقبة الذبح دون غیره و عاليا ولكن تفسير لفظ اهلها
 و من اهل اهل باعتبار انجام و آنست و است و غیر آن اکثر و ممکن تفسیر لفظ اهل
 و بر وجه وضعه باعتبار وضع اللغز واستعمال الشرع والعرف هو رفعة الصلوات
 و بر وجه و رعای او باعتبار وضع لغت و استعمال شرح و تصرف آن بلند کردن و از است
 مطلقا كما فاذا ذبح قوله ان رفعة الصلوات للصلوة فيقول اهلها ذبح قبل الذبح و
 مطلقا چنانکه فاده و از بر و نشای بلند کرده شود و او را برای ب و این پس اهل را پیش از
 عنده و هذا الذبح و تفسیر هذه الآية قد عتد عند ذبحه و عمل طبق هذا
 تفسیر و برای همین ذکر کرد در تفسیر این آیه قید عند ذبحه را و بر طاعت این
 ذکر فی تفسیر سورة المائدة وما اهل لغير الله یعنی رفعة الصلوات لغير الله وهو
 ذکر در تفسیر سورة مائدة و آنچه شهاده داده شد با خود او ای بلند کرده شود و او را برای غیر خدا و او
 قوله باسم اللات والعزى عند ذبحه ای فاورق تفسیر لفظا اهل لغير الله یعنی رفعة
 قول و نشان نام لات و عزى که در بخش نام شد پس در ذکر تفسیر لفظ اهل لغير الله برای بلند کردن
 الصلوات بغير الله الى هنا تفسیر و ثم اورد هذه العبارة و هو حق تفسیر باسم اللات
 و از بر و برای غیره اما اینجا نام شد تفسیری باز و او را در این عبارت را و او قول و نشان نام لات
 والعزى عند ذبحه بیا نالین بر الذبح و اشعارا بحسنی عادة اهل کاهلیه باسم
 و عیسی نزد و بخش بر ایشان کردن محل نزول و نگاه کردن بر کجای شدن عادتشان باینکه طاعت بر کجای

و من تفسیر عبارت

و من تفسیر عبارت

ادخال

ذبح لقندوم الامير او لو احد من العظماء عجز هو لو ذكر اسم الله تعالى وللصديق
 فح كدر آسمان ايراني كس از بزرگان حرام ميشود و اگر چه ذكر كنند نام خداي تبارك و تعالي بسم الله

وفي الذبح المختار شرح مؤيد الا بصار ذبح لقندوم الامير و مختار

و در مختار شرح مؤيد الا بصار ذبح كدر آسمان ايراني بسم الله و مانند

گوي احد من العظماء عجز هو لا ذبح اهل بيته غير الله ولو ذكر اسم الله تعالى و لو ذكر

نام دين از بزرگان حرام ميشود چه تحقيق شده و داده نموده براي عجز اگر چه ذكر كنند نام خداي تعالى را و اگر چه

للقصيف لا يجوز ولا ذبح شجرة الخيل و اكرام الله تعالى و القاري و انه ان قل الله تعالى

براي ممان حرام ميشود چه تحقيق است حليل الميت و عظيم كردن خداي تبارك و تعالي كند و اينست تحقيق اگر آرد و چه

بسم الله كان الذبح لله تعالى و للشفعة الصديق و لو لم يذبح او الذبح و ان لم يذبحه اليها

از آن باشد و چه براي خداي تعالى و نفع براي ممان يا ايراني و ايراني فاعده تجارت و كره آرد و چه را با خود

ان يدفعها العبرة كان لعظيم غير الله كحر و هل يكفر فاولان بزرگوار و شرم و هبه

بكر و نه كزار از ايراني و ايراني عظيم غير خدا پس حرام ميشود و ايا كافر ميشود زواج و ذوق بل نقل سازد از ايراني و ايراني

قلت وفي صيدا الميرة لا يكفر لا نكاح النسي الظن بالمسلم بانه يتغير بطل الا في هذا

گويم در كتاب صيد ميت كافر ميشود چه تحقيق است اگر مال كسي بمسدان بماند تحقيق تركي يك مسوادي باين

الخير و نحوه في شرح الوهبانية عن الذخيرة و نظم فقال شعرة فاعله جمهورهم

ذبح و مانند است در شرح و بهانه از ذخيره و نظم كردن را بگفت و فاعله جمهورهم

قال كافر به و قصيد و استعجيل ليس بكفر و اشي و هكذا في مطالع المؤمنين

گفته كه كافر است و قصيد و استعجيل ليس بكفر و اشي و هكذا في مطالع المؤمنين

و بصار الا حنساب و غير القينة و غير هار و في الحديث لعن الله من

و اصحاب الاحتساب و عزائب القينة و غير آنها و در حديث است لعن كرهه كسي اگر چه

و غير الله رواه احمد و المسلم و ايضا في الحديث لعن الله من ذبح غير الله سرا و ا

براي عجز خدا و ايت كذا من احمد و مسلم و در حديث است لعن من ذبح كرهه كسي كه ذبح كرهه را و ايت

ذبح كرهه كسي كه ذبح كرهه را و ايت

ابو داود و معناه علی فاصحهم به الترمذی بحسب اللغة الذی یجوز فی تصحیح الترمذی علی غیر
ابو داود و سلفه او بنابر آنچه تصریح کرده اند می شارحان حدیث بحسب لغت است باره تقریب بسوی غیر
الله تعالی سوره ذکر الشفیعہ عند الذی امر لا وفی عمر اسابی عید و
خدای تعالی را برکت کند که کرده شود پس بعد از یک فتح یا نه در غزل است ابو عسید
بستان الفقیر و کثر العباد انما لا یجوز ذکر البقرة العظیم عند القیوم
و بستان قیوم و کثر العباد انما لا یجوز ذکر البقرة العظیم عند القیوم
لِقَوْلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا عَقْرًا فِي الْأَسْلَامِ هَكَذَا فِي سَنَنِ ابْنِ دَاوُدَ كَيْسِي الذَّخِيرَةُ
برای قول آنحضرت علیه السلام بستان در اسلام همان است در سنن ابو داود و بستان در سنن
القبور و کثر العباد انما لا یجوز ذکر البقرة العظیم عند القیوم
گور و چنانچه در فوائد جندی است و ابراهیم شامی و سوانی و ابن جریر و ابن کثیر و ابن
و عند شرا الذی لا یزال فی سنی صلی الله علیه و سلم اخی عن ذی الجرح و ساء علی اخی
و نزدیک خردن مرئی و تحقیق بنابر سلفه ابراهیم و سلم منع فرموده اند و می گویند جن بنابرین که
یک من صحابة انهم ان لم یذبحوا ابو ذر لیس فی سنی فاعطى لیس صلی الله علیه و سلم و می گویند
اکرام بکر و بن ریحتم از شریف بن جعفر بن عثمان گردید که ابو ذر را بنابرین پس از آن بر چنانچه می دانیم و سلفه
و فی فتاوی ابراهیم شامی و فی باب الفقیر قایت و فی دستور القضا
و در فتاوی ابراهیم شامی است در باب متفرقات و در دستور القضا
فی الفقیر قایت من فتاوی الشفیعہ رجل ذکر للصدیق ساء و ذکر اسم الله تعالی
در متفرقات قبل از فتاوی تیمر و در سنی که در برای همان که سید را و یاد کرد نام خدای تعالی
رجل کلّه و لو ذکر لاجل قوم او قد و هو احد من العباد و ذکر اسم الله تعالی
حلال است و خوردن و شرب کردن و در فتاوی قوم یا برائی آن که از بزرگان و یاد کرد نام خدای تعالی
اکثر لا ب فی المسکة الثانية کان الذبح لعلی الله فینما الله فاعطى لا یوصم بین بلد و یسأل
خوردن و شرب و تحقیق بر سلفه دوم باشد و در سنی بر سلفه شریف بن جعفر بن عثمان گردید که ابو ذر را بنابرین پس از آن بر چنانچه می دانیم و سلفه

ع
عبدالله

وَسَبَّلَ يَدًا قَمَرًا إِلَى غَيْرِهِ لَيْسَ فِي فَتَاوَى قَاضِي حَنَانٍ فِي بَابِ يَكُونُ كَهَذَا
 از آن بگذرد که کرده میشود و سبب خود را تمام کند در فتاوی قاضی حنانه خان است در باب آنچه باشد که
 رَجُلٌ ذَمُّهُ لَوْ خَيْرٌ إِلَّا لَسَانٍ فِي وَقْتِ الْكَلْعَةِ وَالتَّكَاثُفِ فِي الْحَوَازَاتِ وَمَا أَشَدَّ ذَلِكَ قَالَ
 مردی فرج کرد برای و جابت لسان در وقت خلعت و دعوت و بیانی و آنچه است باید باشد و اگر گفت
 الشَّيْخُ الْأَمَامُ أَبُو بَكْرٍ مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ رَحِمَهُمَا اللَّهُ تَعَالَى هَذَا كَثْرٌ وَالْمَذْهَبُ يَوْمَ مَيْتَةٍ لَا يَكُونُ
 شیخ امام ابو بکر محمد بن فضل رحما الله تعالی بن کثرت و جانور مذبح مرد است خرد
 وَقَالَ الشَّيْخُ الْأَمَامُ اسْتَعْجِلْ الزَّاهِدُ رَحِمَهُ اللَّهُ إِذَا ذَمَّ الْبَقْرَ أَوْ الْأَمِيلَ فِي الْحَوَازَاتِ
 وگفت شیخ امام اسماعیل زاهد رحمه الله - و نسبی که فرج کرد و گاه را بیشتر در
 أَوْ الْغُرَّ وَانْتَ قَالَ جَمَاعَةٌ مِنَ الْعُلَمَاءِ يَكُونُ كَهَذَا شَيْءٌ وَفِي لَفْظِ فَتَاوَى الصَّالِكِيَّةِ
 یا جهاد! گفت جماعتی از عالمان میباشد که تمام شد و در فتاوی عالمگیری است
 مِنْ كِتَابِ النَّبَاخِ وَفِي الْمُسْتَعْلِ ذَمُّ عِنْدَ مَرْثِ الصَّغِيرِ لِعَظْمَاءِ الْأَمِيلِ أَوْ الْأَمِيلِ لِعَظْمَاءِ الْغُرِّ
 از کتاب ذباخ و در مسکن است و فرج کرد در دیدن همان برای تقییم او حاصل میشود و خوردن و همان نزد
 الْأَمِيلِ وَغَيْرِ الْعَظْمَاءِ وَفِي إِذَا ذَمَّ عِنْدَ عَيْبَةِ الصَّغِيرِ لِعَظْمَاءِ الْغُرِّ فَإِنَّهُ لَا بَأْسَ بِهِ
 ابر یا فرج برای نظم دی و اما و نسبی که فرج کرد در غلب شدن همان بجهت همان پس بجهت نیست بآن
 لَكَ فِي الْجَوْهَرَةِ النَّبَرَةِ لَيْسَ وَفِي فَصُولِ لِهَادِي فِي بَابِ يَكُونُ كَهَذَا مِنْ ذَمِّ
 همان است در جوهرة نبیره تمام شد و در فصول عمادی است در باب آنچه میباشد که فرج کرد
 عَلَى السَّنَانِ شَيْئًا وَقَدْ قَدْ وَصِرَ وَالتَّحْدِثُ خَوَازِةَ كَثْرٍ الدَّائِمِ وَالْمَذْهَبُ يَوْمَ مَيْتَةٍ لَكَ فِي
 برای نظم لسان چیزی را وقت آمدنش و گرفت و دعوت را کافر شود و کشته و جانور مذبح مرد است خرد
 الدَّخِيرَةُ وَذَكَرَ فِيهَا أَيْضًا وَقَالَ الْأَمَامُ اسْتَعْجِلْ الزَّاهِدُ إِذَا ذَمَّ الرَّجُلَ الْأَمِيلَ وَالْبَقْرَ
 ذخیره و ذکر کرده شد و فصل عمادی نیز و گفت امام اسماعیل زاهد و نسبی که فرج کرد مردش را یا کاه را
 فِي الْحَوَازَاتِ لِحَالِ الَّذِي يَقْدُمُ مِنْ كَثْرٍ أَوْ الْغُرِّ وَقَالَ الْأَمَامُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْجَمَلِيُّ الْخَرِيُّ وَالشَّيْخُ
 در دعوتها برای نظم نفسی که می آید از حج یا جهاد گفت امام ابو عبد الله جراحی و شیخ

و اما نام و
 ذکری که در
 و بگویند که
 فتاوی قاضی حنانه

و
 بگویند که
 فتاوی حنانه

ظاهر حدیثی است که ادعی آن را کرده است که هلال عند الذبح و هذا غیره مذکور فی بعضی کتب معتبره
 ظاهر است فیما پیش بحثی که در ادعای اول و ابطال است بر یک زوج و این نیست که در آن یک یا دو طریقت
 عن هذا التقید فهو دلیل لنا و حجة علیهم و یؤید هذا الإطلاق ما فی الکشاف و ما اهل
 ازین فید پس آن دلیل است برای ما و الزام است بر او و تأیید سید بن الطلاق را از چند تعبیر کشف و اهل به
 لغیر الله ای رفع ید الصلوة للصوم و ذلك قول اهل الجاهلیة بلینم اللایب و القیدی انتهى
 غیر الله یعنی بلند کرده شود و از برای است و آن قول اهل تمایز است بنام لات و غری آخر شد
 و ما فی التوکیل الذبح فی بقیة سورة المائدة و اهل لغیر الله یدعی رفع الصلوة لغیر الله
 و آنچه در تفسیر انوار التشریح است در تفسیر سوره مائدة و اهل لغیر الله به یسینه بلند کرده شود و از برای آخر
 و در کتب لغویهم بایم اللایب و الغری عند الذبح استی قد ذکره تفسیر اهل کمال مطلقا نه او را
 بوی مائه قول او شان بنام لات و غری نزد بعضی از شد پس ذکر در تفسیر اهل و اطلاق باز دارد
 فید عند الذبح بطریق التخیل و ظاهر علی من که مهاراة بالقرن یا لیکن مقصود من التخیل
 کرده اند عند ذبح بطور مثال و هوید است بر سیکه او را نصارت است بمعنی تخیل می باشد مطلوب از تخیل
 فادری فجملة المراد من تفسیر اهل کمال با ضبار و وضع اللغز و استعمال الشرع و العرف
 پس باب پس خلاصه طلب از تحقیق تفسیر اهل با اعتبار اصل لغت و استعمال تریع و عرف
 هو رفع الصلوة مطلقا و اما ما وقع فی البضای و المدلل و الذکر المنصور و غیرها من
 آن شد کردن آواز است مطلقا و اما آنچه واقع شده در بخاوی و در ارک دور شور و دسای اینها از
 فید عند الذبح فقیه بایا حصینا علی ان الغرض من اهل کمال هو الذبح حالبا و
 فید عند الذبح پس تفسیر با حصر آن که در آن بر آنکه غرض از اهل آن ذبح است بیشتر
 شعائر الجری عاده اهل ذلک الشرائع علی الله قد تقر فی مقوله ان التقید لا یکن
 آنکه در است بر اعرابان عادت اهل آن زمانه علاوه بیکر البسته ثابت شد در تمام خود که تحقیق تید نباشد
 علی طریق المنقول من الفیاض علی الاطلاق یعنی علی الاطلاق و التقید علی التقید فلا یساقی بهما
 بر طور معلوم مخالف چه مطلق با سقیمه اطلاق خود و معنی برقیه خود پس نیست ناهایک

فِي ذَلِكَ الْآيَاتِ يَتَذَكَّرُ أَلَمْ يَتَذَكَّرْ أَنْ يَنْفَعَهُ لَوْلَا أَنْفَعْتُمْ
 در آن امر آنگاه که در آنرا حکم کند مردمان را بیکند آنرا و آنکه کند مردمان را بیکند آنرا و آنکه کند مردمان را بیکند آنرا
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ لَسْتُمْ بِأَعْيُنِنَا ذُرِّيَّتُكُمْ وَلَا مَرْءُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ لَا تَلْبِسُوا دِينَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَلَا تَبْذُرُوا دِينَكُمْ
 بیدست پر بر کار با احتیاط بیان کنید تا ثواب داده شود جواب بگذارید آنرا بپوشانید با احتیاط و بپوشانید
 النَّاسُ يَتَذَكَّرُ لَلْآخِرَتِ طَائِفَةٌ وَلَا تَعْلَمُونَ كَيْفَ يَتَذَكَّرُ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ عَلَيْكُمْ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
 مردمان را بیکند آنرا که بر احتیاط و بر آنکه بر دل حیرت برفت و درین زمان برادر برادر و برادر برادر و برادر برادر
 كَتَبَ الْفُتُوْحَ وَالْفَقْرَ وَالْجَمْعَ لِكُلِّ نَفْسٍ عَلَيْكُمْ يَتَذَكَّرُ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ عَلَيْكُمْ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا
 کتابهای اصول و فقہست و تفکیک شود عدل و حرام غالب شود حرام منعی عمل کرده شود بر دل و علم بر آنکه
 فِي الْأَنْبَاءِ وَالنَّظَائِرِ وَأَمَّا الْإِنشَاءُ الَّذِي أَوْصَيْنَاكُمْ الْقُرْآنَ فَاسْمِعُوا لَهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ
 در انبیا و نظائر و اما انشاء بیک و در آنکه ای سرور سروران برادر علما از
 ذِكْرُ الَّذِينَ وَالْبَقَرَةُ وَالشَّاةُ فَهُوَ بِالنَّظَرِ الدَّقِيقِ وَالتَّحْقِيقِ الْأَرِيقِ خَارِجٌ عَمَّا تُخَيِّلُونَ فِيهِ
 ذکر کردن مرغ و گاو و بز پس آن مثال بقر باریک و تحقیق عجب خارج است از آنچه در آنستیم
 أَوْصَيْنَاكُمْ مَعَهُ بَعْضُ الْكِتَابِ وَالسُّنَنِ وَعَلَيْهِ اتِّفَاقُ الْفُقَهَاءِ وَالْأَصُولِيِّينَ وَالْمُفَسِّرِينَ
 آنچه فرمودیم بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید
 چه فرمودیم بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید
 فَانظُرُوا إِلَىٰ مَا خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ وَأَلْهَتْكُمْ فِيهَا الْأَلْبَابُ لَتَذْكُرُنَّ إِلَىٰ تَوَكُّلِكُمْ لِبَعْضِ النَّاطِرِينَ
 پس نگاه کنید بآن باطن است نه مختلف و التفات کن ای تیر دهن ذکی بسوگوتهما بعضی ناظران
 وَأَلْهَتْكُمْ تَنَظُّرُ إِلَىٰ بَعْضِ الرِّيَاسَاتِ أَوِ الْوَلَدَةِ أَوِ الْمَرْدُودَةِ فَقَدْ خَلَّتْ فِي الْوَدْعَةِ الظُّلُمَةُ وَمَا
 پس تفتیش ایشان نظر کردند بسوگو بعضی رویهای تاویل کرده نموده بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید
 أَتَوَلَّيْتُمْ لِقَوْلِي قَوْلًا بَلَّغْتُمْ وَأَصْلُوا النَّاسَ كَقَوْلِي بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ
 نه آنکه در دنیا بیکدیگر بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید
 الْخَنَّاسِ ثُمَّ أَذْكُرْ عِبَارَةً بَعْضُ الْكِتَابِ الْمَعْتَبَرَةِ تَنْشِيطُ الْوَحْدَانِ وَتَقَرُّ الْحَالُ الْمُؤْمِنِينَ فِي
 آنکه باز بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید بپوشانید
 أَفَلَمْ تَدْرِكُوا لَيْسَ مِنْهُ بَارَكٌ فَذَكَرْ كِتَابَ بَعْضِ الْكِتَابِ الْمَعْتَبَرِ الْوَحْدَانِ وَتَقَرُّ الْحَالُ الْمُؤْمِنِينَ فِي

التفسير الكبير واللباب في بيان ما في قوله تعالى **وَقَدْ بَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِن طِينٍ** تفسيره الله عز وجل
 تفسير كبري ونيش چهره اگر عقیق مسلمان ذبح کرده و بعد از آن غسل کرده و بعد از آن غسل کرده و بعد از آن غسل کرده
 مرثدا و در سجده فرموده **وَهَلْكَانَ فِي تَقْيِيرِ جَامِعِ الْبَيَانِ** و في تفسيره عبد الصمد بن عبد الله
 و اج مرتبه دو سجده واجب است و در تفسیر جامع البیان و در تفسیر عبد الصمد و در کلام
 الامام ابو عاصم العاصمی محمد بن احمد عن ابي الحسن ان ساطعا ما لو دخل بكما فذلک
 امام ابو عاصم عاصم بن محمد بن احمد از اربابان ما که عقیق با دانه اگر داخل شود و در سوره
 التائب الذی باقیه تقریباً الی الیک فیها و ارا قریه و ما لکم فیها تساول شیء و ما لکم فیها
 مردمان و فیما را بر آفرید بسو ما دانه بیج اما در عقیق خون آنها حلال است و خوردن عقیق از آنها حرام است
 بحکم التفسیر لله و تفسیر بنی نوح الی غیره و فی الکشاف فی سؤله البقرة و ما اول شیء
 بوی را خفزا و نوری که در سوره بقره و در تفسیر کشاف است در سوره بقره و آنچه شده و آنچه
 الله ای دفعه البقرة للفقیر و ذلک قول اهل الحاشیه یا سیم اللات و العزیز و سیم
 بر آفرید یعنی که در سوره بقره و در تفسیر کشاف است در سوره بقره و آنچه شده و آنچه
 الذی المکار و ذلک لقدم الامیر و نوحی و کوا حیل من العطاء یحیی مرثدا اهل البقره
 در نماز است و در کبر برای آید ایمر و مانند آن مثل یکی از بزرگان حرام میشود و عقیق شریف است
 و کو ذکر اسم الله تعاویذ الحیث لعن الله من ذبح غیر الله مرثدا احمد و المسلم و معا
 اگر چه ذکر نام خدای تعالی در حدیث است مست که خدا کس را که ذبح کرد را عقیق را در آب که در آن اسم الله
 علی ما صرح به الشراح ان الداعی بقصد التقریر الی غیر الله سواء ذکر التسمیة عند
 ظاهر و تصریح کرده بوی خدا جان حدیث اینکه عقیق ذبح قصد کند قرب را که عقیق را بر آب است که ذکر کند اسم الله
 الذی امره لا و فی کثیر العباد لا یجوز ذبح البقرة و الغنم عند القبور لقوله لا تعص
 ذبح بانه و در کثیر العبادست جایز است ذبح کردن گا و گوسفند و دیگر گورها برای ذبح آن حضرت
 فی الاسلام هلکنا فی سبیل الی داود و الله اعلم بالصواب